

Handelingen van de apostelen

¹ Aan Theofilus. In mijn eerste werk beschreef ik alles wat Jezus heeft gedaan en onderwezen, vanaf het begin

² tot de dag dat Hij in de hemel werd opgenomen, nadat Hij door de kracht van de Heilige Geest instructies had gegeven aan de apostelen die Hij had gekozen.

³ Na zijn lijden had Jezus de apostelen veertig dagen lang getoond dat Hij leefde, door dikwijls aan hen te verschijnen en hun te vertellen over Gods koninkrijk.

⁴ Terwijl ze een keer samen de maaltijd gebruikten, gaf Hij hun de opdracht: "Vertrek niet uit Jeruzalem, maar wacht op de vervulling van de belofte van mijn Vader waarover Ik jullie heb verteld.

⁵ Want Johannes doopte met water, maar jullie zullen over enkele dagen worden gedoopt met de Heilige Geest."

⁶ Zij die waren samengekomen, vroegen Hem: "Heer, gaat U ongeveer nu het koningschap van Israël herstellen?"

⁷ Hij antwoordde: "Jullie hoeven de tijden en momenten niet te kennen die de Vader op grond van zijn eigen gezag heeft bepaald.

⁸ Maar wanneer de Heilige Geest over jullie komt, zullen jullie kracht ontvangen en mijn

getuigen worden, zowel in Jeruzalem als in heel Judea en Samaria, zelfs tot in de uithoeken van de aarde.”

⁹ Na dit te zeggen werd Hij voor hun ogen weggenomen naar omhoog, en een wolk nam Hem uit hun zicht.

¹⁰ Terwijl Hij bij hen vandaan ging en ze nog naar de hemel tuurden, stonden er opeens twee mannen in witte kleren bij hen.

¹¹ Ze zeiden: “Galileeërs, wat staan jullie naar de hemel te kijken? Deze Jezus, die van bij jullie in de hemel is opgenomen, zal op dezelfde wijze terugkomen als jullie Hem naar de hemel hebben zien gaan.”

¹² Toen keerden de apostelen naar Jeruzalem terug, vanaf de berg die Olijfberg heet en dicht bij Jeruzalem ligt – op een sabbatsreis verwijderd.

¹³ Daar aangekomen gingen ze naar de bovenzaal waar ze verbleven. Dit waren Petrus, Johannes, Jakobus en Andreas, Filippus, Tomas, Bartolomeüs en Matteüs, Jakobus, de zoon van Alfeüs, Simon de Zeloot en Judas, de zoon van Jakobus.

¹⁴ Zij waren allen voortdurend en eensgezind aan het bidden, samen met een aantal vrouwen, waaronder Jezus' moeder Maria, en met zijn broers.

¹⁵ Het was in die periode dat Petrus te midden van de gelovigen – een groep van ongeveer 120 personen – opstond en zei:

¹⁶ “Geloofsgenoten, het Schriftgedeelte moest in vervulling gaan, waarin de Heilige Geest bij monde van David profeteerde over Judas, die

de mensen die Jezus arresteerden naar Hem toe geleid heeft.

¹⁷ Judas werd als een van ons beschouwd en had een aandeel in onze dienende taak gekregen.

¹⁸ Hij kocht een stuk grond met het loon voor het kwaad dat hij had gedaan. Daar viel hij voorover, zijn lichaam scheurde open en zijn ingewanden puilden naar buiten.

¹⁹ Dat raakte bekend onder alle inwoners van Jeruzalem. Daarom heet dat stuk grond in hun taal Akeldama, wat 'bloedgrond' betekent.

²⁰ Want in het boek Psalmen staat: 'Laat zijn woonplaats verlaten zijn en laat er niemand wonen' en 'Laat een ander zijn positie als verantwoordelijke overnemen'.

²¹ Daarom moet iemand anders, die de hele tijd bij ons is geweest toen de Heer Jezus onder ons leefde –

²² te beginnen met zijn doop door Johannes tot de dag dat Hij bij ons is weggenomen naar omhoog – samen met ons getuige van zijn verrijzenis zijn.”

²³ Er werden twee kandidaten voorgesteld: Jozef Barsabbas die ook wel Justus werd genoemd, en Mattias.

²⁴ De gelovigen baden: “Heer, U kent de harten van alle mensen, wilt U aanwijzen wie van deze twee U heeft uitgekozen

²⁵ om de dienende taak als apostel over te nemen van Judas, die deze positie heeft verlaten en nu op de plaats is die hem toekomt.”

²⁶ Er werd tussen hen geloot en het lot viel op Mattias. Zo werd hij een apostel, samen met de

andere elf.

2

¹ Toen de dag van Pinksteren was aangebroken, waren ze allen op één plaats bij elkaar.

² Plots kwam uit de hemel een geluid dat leek op dat van een hevige windvlaag. Het vulde het hele huis waar ze zich bevonden.

³ Toen verscheen bij hen iets dat leek op vlammen die zich verspreidden en op elk van hen bleven rusten.

⁴ Ze raakten allen vervuld van de Heilige Geest en begonnen te spreken in vreemde talen, zoals de Geest het hun ingaf om uit te spreken.

⁵ Nu woonden er in Jeruzalem Joodse mensen die God respecteerden en die uit alle landen in de wereld afkomstig waren.

⁶ Toen dit gebeurde, kwamen velen van hen op het geluid af; ze waren verbaasd dat iedereen hen in zijn eigen taal hoorde spreken.

⁷ Verwonderd en perplex vroegen ze: “Maar die mensen die daar spreken zijn toch allen Galileeërs?

⁸ Hoe kan het dan dat ieder van ons hen hoort in de taal van zijn geboortestreek?

⁹ Parten, Meden, Elamieten, inwoners van Mesopotamië, Judea, Kappadocië, Pontus, Asia,

¹⁰ Frygië, Pamfylië, Egypte en de streek rondom Cyrene in Libië, maar ook bezoekers uit Rome

¹¹ – zowel Joden als mensen die zich tot het jodendom hadden bekeerd – en Kretenzen en Arabieren, we horen hen in onze eigen talen spreken over Gods machtige daden!”

¹² Verwonderd en verward vroegen ze elkaar: “Wat zou dit toch betekenen?”

¹³ Anderen zeiden echter spottend: “Ze hebben te veel zoete wijn gedronken.”

¹⁴ Toen stond Petrus op, samen met de andere apostelen, en sprak hen op luide toon toe: “Joden en alle inwoners van Jeruzalem, luister en laat mijn woorden goed tot jullie doordringen.

¹⁵ Deze mensen zijn niet dronken zoals jullie denken, want het is nog maar negen uur in de ochtend!

¹⁶ Wat hier gebeurt, is wat door de profeet Joël werd aangekondigd:

¹⁷ ‘Tegen het einde van de tijd, zegt God,
zal Ik mijn Geest uitstorten over alle mensen.
Jullie zonen en dochters zullen profeteren;
jullie jongeren zullen visioenen krijgen
en jullie ouderen dromen.

¹⁸ In die dagen stort Ik mijn Geest uit
over mijn dienaren en dienaressen en zij
zullen profeteren.

¹⁹ Ik zal wonderen doen in de hemel boven
en tekenen op de aarde beneden: bloed, vuur
en rookpluimen.

²⁰ De zon zal duister worden en de maan bloeddood,
voordat de grote en glorierijke Dag van de
Heer aanbreekt.

²¹ En het zal zo zijn dat ieder die de Heer aanroept,
gered zal worden.’

²² Israëlieten, luister naar dit nieuws: God heeft jullie gewezen op Jezus van Nazaret. Zoals jullie weten heeft God immers door deze Man machtige

daden, wonderen en tekenen gedaan waar jullie zelf bij waren.

²³ En overeenkomstig Gods onveranderlijke plan en voorkennis werd Jezus aan jullie overgeleverd. Jullie hebben Hem door slechte mensen laten kruisigen en doden.

²⁴ God heeft Hem echter tot leven gewekt en Hem zo bevrijd van de kwelling van de dood, want het was onmogelijk dat Hij in zijn greep zou blijven.

²⁵ David schreef namelijk over Hem:
'Ik hield de Heer voortdurend voor ogen.
Omdat Hij aan mijn zijde is,
wankel ik niet.

²⁶ Daarom is mijn hart blij
en jubelt mijn tong.

Mijn hele lichaam leeft in hoop,

²⁷ want U laat mijn ziel niet in het dodenrijk
achter
en U laat uw toegewijde niet tot ontbinding
overgaan.

²⁸ U maakt de paden van het leven aan mij
bekend,
U vervult mij met vreugde
door uw aanwezigheid.'

²⁹ Volksgenoten, wat onze voorvader David betreft kan ik jullie met stelligheid zeggen dat hij gestorven en begraven is en dat zijn graf vandaag nog bij ons is.

³⁰ Maar hij was een profeet en hij wist dat God hem had gezworen dat een van zijn afstammelingen op zijn troon zou zitten.

³¹ Hij voorzag de verrijzenis van de Messias en zei dat Hij niet in het dodenrijk zou worden achtergelaten en dat zijn lichaam niet tot ontbinding zou overgaan.

³² Deze Jezus is door God weer tot leven gewekt; wij allen zijn daar getuige van.

³³ Hij is verheven naar Gods rechterzijde, ontving de Heilige Geest die de Vader had beloofd, en heeft geschonken wat jullie nu zien en horen.

³⁴ Want David is niet naar de hemel gegaan, maar toch zegt hij:

‘De Heer zei tegen mijn Heer:

Neem plaats aan Mijn rechterzijde,

³⁵ totdat Ik je vijanden aan je heb onderworpen.’

³⁶ Daarom mogen alle Israëlieten er zeker van zijn dat God deze Jezus, die jullie hadden gekruisigd, tot zowel Heer als Messias heeft aangesteld.”

³⁷ Toen de mensen dit hoorden, werden ze diep in hun harten geraakt en vroegen ze Petrus en de andere apostelen: “Vrienden, wat moeten we doen?”

³⁸ Petrus antwoordde: “Jullie moeten allemaal tot inkeer komen en je laten dopen in de naam van Jezus Christus, opdat jullie zonden worden vergeven en jullie als geschenk de Heilige Geest ontvangen.

³⁹ Want de belofte geldt voor jullie, voor jullie kinderen en voor alle mensen ver weg, voor iedereen die de Heer onze God zal roepen.”

⁴⁰ Hij vervolgde zijn getuigenis met nog meer argumenten en spoorde hen aan: "Laat je redden uit deze corrupte wereld!"

⁴¹ De mensen die Petrus' boodschap aanvaardden, werden gedoopt. Die dag werd hun aantal uitgebreid met ongeveer drieduizend personen.

⁴² Ze wijdden zich aan het onderwijs van de apostelen, het onderling samenzijn, de gezamenlijke maaltijd en de gebeden.

⁴³ De vele wonderen en tekenen die door de apostelen werden gedaan, vervulden iedereen met ontzag.

⁴⁴ Alle gelovigen bleven bijeen en hadden alles gemeenschappelijk.

⁴⁵ Ze verkochten eigendommen en bezittingen en verdeelden de opbrengst naar behoefte onder iedereen.

⁴⁶ Elke dag kwamen ze trouw en eensgezind bijeen op het tempelterrein; thuis braken ze het brood en aten ze gezamenlijk met een blij en oprecht hart.

⁴⁷ Ze loofden God en het hele volk was hen gunstig gezind. En elke dag werden meer mensen gered en door de Heer aan hen toegevoegd.

3

¹ Op een dag waren Petrus en Johannes onderweg naar het tempelterrein. Het was 3 uur 's middags, de tijd van het gebed.

² Ook werd er een man daarheen gedragen, die vanaf zijn geboorte aan zijn voeten verlamd was. Hij werd elke dag naar de tempelpoort gebracht die Schone Poort heet, zodat hij om aalmoezen

kon vragen aan de mensen die het tempelterrein opgingen.

³ Toen hij zag dat Petrus en Johannes het tempelterrein zouden opgaan, vroeg hij hen om een aalmoes.

⁴ Petrus en Johannes keken hem in de ogen en Petrus zei: "Kijk ons eens aan."

⁵ Hij vestigde zijn aandacht op hen in de verwachting iets van hen te krijgen.

⁶ Toen zei Petrus: "Goud of zilver heb ik niet, maar ik geef je wat ik wel heb. In naam van Jezus Christus van Nazaret: sta op en wandel!"

⁷ Hij greep hem bij zijn rechterhand en hielp hem overeind. Op hetzelfde moment werden zijn voeten en enkels gezond.

⁸ Hij sprong op, ging overeind staan en begon te stappen. Toen ging hij met hen het tempelterrein op, waar hij rondwandelde, sprong en God prees.

⁹ Alle mensen die daar waren, zagen hem wandelen en God prijzen.

¹⁰ Ze herkenden hem als de man die altijd om aalmoezen vroeg bij de Schone Poort van de tempel, en ze waren vol verwondering en verbijstering over wat er met hem was gebeurd.

¹¹ Terwijl hij zich aan Petrus en Johannes vastklampte, stroomden alle mensen die daar waren nieuwsgierig naar hen toe, op de plaats die de Zuilengalerij van Salomo heet.

¹² Toen Petrus dat zag, sprak hij de mensen toe: "Israëlieten, waarom verbazen jullie je hierover en waarom staren jullie ons aan alsof het door onze kracht of godsdienstigheid is dat deze man nu kan wandelen?"

¹³ De God van Abraham, Isaak en Jakob, de God van onze voorvaders, heeft zijn dienaar Jezus verheerlijkt, die door jullie was uitgeleverd en afgewezen voor de ogen van Pilatus, zelfs toen die Hem wilde vrijlaten.

¹⁴ Jullie hebben de Heilige en Rechtvaardige afgewezen en vroegen om gratie voor een moordenaar.

¹⁵ Jullie hebben de Gever van het leven vermoord, maar God heeft Hem uit de dood doen verrijzen, en wij zijn daarvan getuige.

¹⁶ Op basis van het geloof in de kracht van Jezus is deze man, die jullie zien en kennen, sterk geworden. Het is dankzij de kracht van Jezus en het geloof dat Hij schenkt, dat deze man volkomen gezond is geworden in het bijzijn van jullie allen.

¹⁷ Volksgenoten, ik weet dat jullie – en ook jullie leiders – uit onwetendheid hebben gehandeld.

¹⁸ Maar zo heeft God vervuld wat Hij vooraf had aangekondigd bij monde van alle profeten, namelijk dat zijn Messias zou lijden.

¹⁹ Kom dus tot inkeer en bekering, opdat jullie zonden worden uitgewist

²⁰ en opdat de Heer tijden van rust zal geven en Hij de Messias zal zenden, die reeds voor jullie is aangesteld: Jezus.

²¹ Jezus moet in de hemel blijven tot het tijdstip waarop God alle dingen herstelt, zoals Hij lang geleden bij monde van de heilige profeten heeft beloofd.

²² Mozes zei immers al: ‘De Heer jullie God zal uit jullie eigen mensen een profeet voor jullie

doen opstaan die is zoals ik; luister naar alles wat Hij jullie vertelt.

²³ Ieder die niet naar die profeet luistert, zal uit het volk worden verwijderd.'

²⁴ En inderdaad hebben alle profeten, vanaf Samuel en zijn opvolgers, in hun uitspraken de huidige periode aangekondigd.

²⁵ Jullie zijn de erfgenamen van de profeten en van het verbond dat God met jullie voorouders heeft gesloten. Hij zei tegen Abraham: 'Door jouw afstammelingen zullen alle volken op aarde worden gezegend.'

²⁶ Nu God zijn dienaar heeft doen verrijzen, heeft Hij Hem eerst naar jullie gezonden om jullie te zegenen door elk van jullie van zijn slechte levenswandel af te brengen."

4

¹ Terwijl Petrus en Johannes het volk toespraken, kwamen de priesters, de sadduceeën en het hoofd van de tempelwacht op hen af.

² Ze ergerden zich omdat Petrus en Johannes, door het volk over Jezus te onderwijzen, de verrijzenis uit de dood verkondigden.

³ Ze arresteerden hen en omdat het al avond was, zetten ze hen gevangen tot de volgende dag.

⁴ Maar veel van de mensen die de toespraak hadden gehoord, kwamen tot geloof en het aantal gelovigen nam toe tot ongeveer vijfduizend.

⁵ De volgende dag kwamen de Joodse leiders, oudsten en Schriftgeleerden in Jeruzalem bijeen.

⁶ Annas de hogepriester was erbij, en ook Kajafas, Johannes, Alexander en de overige leden van de familie van de hogepriester.

⁷ Ze lieten Petrus en Johannes voorleiden en vroegen hen: “Door welke kracht of in wiens naam hebben jullie dit gedaan?”

⁸ Petrus raakte vervuld van de Heilige Geest en zei tegen hen: “Leiders en oudsten van het volk,

⁹ als wij vandaag worden verhoord vanwege een goede daad die wij hebben verricht voor een persoon met een handicap, zodat hij daarvan is genezen,

¹⁰ dan moet u allen – en ook het hele volk Israël – weten dat deze persoon gezond voor u staat door de kracht van Jezus Christus van Nazaret, die u heeft gekruisigd maar die God uit de dood heeft doen verrijzen.

¹¹ Jezus is de steen die door u, de bouwers, werd afgekeurd maar die de hoeksteen is geworden.

¹² Het is door Hem dat we gered moeten worden; de redding is bij niemand anders te vinden. Er is in de hele wereld geen enkele andere redder voor de mensen.”

¹³ Toen ze de vrijmoedigheid van Petrus en Johannes zagen en beseften dat dit niet-opgeleide, gewone mannen waren, waren ze verbijsterd. Ze herkenden hen als mensen die met Jezus hadden opgetrokken.

¹⁴ En omdat ze de genezen persoon bij hen zagen staan, hadden ze geen weerwoord.

¹⁵ Ze stuurden hen de zaal uit en overlegden met elkaar.

¹⁶ Ze zeiden: “Wat zullen we met deze mensen

doen? Voor alle inwoners van Jeruzalem is het duidelijk dat er door hen een opmerkelijk teken is verricht. Dat kunnen we niet ontkennen.

¹⁷ Laten we, om te voorkomen dat dit verder onder het volk bekend raakt, hen waarschuwen dat ze in geen geval nog iemand in zijn naam mogen toespreken.”

¹⁸ Ze riepen hen binnen en verboden hun streng om in de naam van Jezus te spreken of te onderwijzen.

¹⁹ Maar Petrus en Johannes antwoordden: “Is het correct tegenover God om naar u te luisteren in plaats van naar Hem? Oordeelt u zelf!

²⁰ Wij kunnen echter niet zwijgen over wat we hebben gezien en gehoord.”

²¹ Nadat ze Petrus en Johannes verder dreigend hadden toegesproken, lieten ze hen vrij, omdat ze geen manier konden vinden om hen te straffen. Dat kwam door het volk: iedereen verheerlijkte God voor wat er was gebeurd.

²² De man die door dit wonder was genezen, was meer dan veertig jaar oud.

²³ Na hun vrijlating gingen Petrus en Johannes naar hun eigen mensen om verslag uit te brengen van wat de hoofdpriesters en oudsten tegen hen hadden gezegd.

²⁴ Toen zij het hoorden, baden ze eensgezind luidop tot God: “Machtige Heer, U bent de Maker van de hemel, de aarde en de zee met alles wat daarin.

²⁵ Door de Heilige Geest sprak U bij monde van uw dienaar en onze voorvader David: ‘Waarom gaan de vreemde volken tekeer en smeden ze

dwaze plannen?

²⁶ De koningen van de aarde stellen zich op en de heersers verzamelen zich tegen de Heer en zijn Messias.'

²⁷ Want inderdaad hebben Herodes, Pontius Pilatus, de niet-Joden en het volk Israël zich in deze stad tegen uw heilige Dienaar Jezus, uw Gezalfde, verzameld

²⁸ om te doen wat U, in uw macht en volgens uw wil, reeds had besloten dat er zou gebeuren.

²⁹ En nu, Heer, kijk naar hun dreigementen en stel uw nederige dienaren in staat om in alle vrijmoedigheid uw Woord te verkondigen.

³⁰ Strek uw hand uit om te genezen en doe tekenen en wonderen door de kracht van uw heilige dienaar Jezus."

³¹ Nadat ze hadden gebeden, beefde de plaats waar ze bijeen waren. Ze raakten allen vervuld van de Heilige Geest en verkondigden vrijmoedig het Woord van God.

³² De groep gelovigen was volkomen eensgezind en niemand beschouwde zijn eigendommen als zijn eigen bezit, maar ze hadden alles gemeenschappelijk.

³³ De apostelen bleven met grote kracht getuigen over de verrijzenis van de Heer Jezus, en Zijn rijke genade rustte op hen allen.

³⁴ Ook leed niemand onder hen gebrek. Er waren namelijk eigenaars die hun land of huizen verkochten en de opbrengst daarvan

³⁵ ter beschikking van de apostelen stelden; het werd naar behoefte onder iedereen verdeeld.

³⁶ Er was een leviet die uit Cyprus afkomstig was, Jozef, die door de apostelen Barnabas werd genoemd, wat “zoon van bemoediging” betekent.

³⁷ Hij bezat een akker en verkocht die. De opbrengst bracht hij bij de apostelen en stelde het hun ter beschikking.

5

¹ Iemand die Ananias heette, verkocht samen met zijn vrouw Saffira een stuk grond.

² Met medeweten van zijn vrouw hield hij een deel van de opbrengst achter. De rest bracht hij naar de apostelen en stelde het hun ter beschikking.

³ Maar Petrus zei: “Ananias, hoe is het mogelijk dat de satan je hart heeft vervuld, zodat je de Heilige Geest probeert te bedriegen door een deel van de opbrengst van het stuk grond achter te houden?”

⁴ Vóór de verkoop was het toch jouw eigendom? En erna beschikte je toch zelf over de opbrengst? Hoe is het mogelijk dat je tot het besluit was gekomen om dit te doen? Je hebt niet tegen mensen gelogen, maar tegen God.”

⁵ Toen Ananias deze woorden hoorde, viel hij neer en stierf. En ieder die ervan hoorde, schrok hevig.

⁶ De jonge mannen wikkelden hem in doeken, droegen hem weg en begroeven hem.

⁷ Ongeveer drie uur later kwam zijn vrouw binnen. Zij wist niet wat er gebeurd was.

⁸ Petrus vroeg haar: "Vertel eens, hebben jullie het stuk grond voor dit bedrag verkocht?" Zij antwoordde: "Ja, voor dit bedrag."

⁹ Toen zei Petrus tegen haar: "Hoe is het mogelijk dat jullie met elkaar hebben afgesproken om de Geest van de Heer op de proef te stellen? De voetstappen van de mensen die je man hebben begraven zijn al te horen bij de deur. En ook jou zullen ze wegdragen."

¹⁰ Op hetzelfde moment viel ze voor zijn voeten neer en stierf. Toen de jongemannen binnenkwamen, troffen ze haar dood aan. Ze droegen haar weg en begroeven haar bij haar man.

¹¹ De hele kerkgemeenschap en ieder die ervan hoorde, werd erg bang.

¹² De apostelen verrichtten veel tekenen en wonderen onder het volk. Alle gelovigen kwamen eensgezind bijeen in de Zuilengalerij van Salomo.

¹³ Van de anderen durfde niemand zich bij hen aan te sluiten, maar het volk sprak lovend over hen.

¹⁴ Toch kwamen nog meer mannen én vrouwen tot het geloof in de Heer.

¹⁵ Men droeg zelfs de zieken de straat op en legde hen daar op bedden en matten, in de hoop dat ten minste Petrus' schaduw in het voorbijgaan op sommigen van hen zou vallen.

¹⁶ Ook uit de plaatsen rondom Jeruzalem kwamen grote aantallen mensen naar hen toe. Ze brachten zieken en door onreine geesten gekwelden mee en die werden allen genezen.

¹⁷ Toen kwam de hogepriester in actie met al

zijn medestanders; dat waren de sadduceeën. Vervuld van afgunst

¹⁸ arresteerden ze de apostelen en sloten ze hen op in de gevangenis.

¹⁹ Maar 's nachts opende een engel van de Heer de gevangenisdeuren en leidde hen naar buiten.

²⁰ Hij zei: “Ga op het tempelterrein staan en vertel al het nieuws over dit nieuwe leven aan de mensen.”

²¹ De apostelen luisterden; rond zonsopgang gingen ze het tempelterrein op en onderwezen verder. Inmiddels kwamen de hogepriester en zijn medestanders aan. Ze riepen de hele Joodse raad – de voltallige raad van oudsten van de Israëlieten – bijeen en gaven opdracht om de apostelen op te halen uit de gevangenis.

²² Maar toen de tempelwachters in de gevangenis aankwamen, vonden ze hen daar niet. Ze gingen terug en brachten verslag uit:

²³ “We stelden vast dat de gevangenis zorgvuldig afgesloten was, en de bewakers stonden bij de deuren, maar toen we die openden, troffen we binnen niemand aan.”

²⁴ Toen het hoofd van de tempelwacht en de hoofdpriesters die woorden hoorden, vroegen ze zich vertwijfeld af wat er aan de hand was.

²⁵ Toen kwam iemand hen verwittigen: “De mannen die u gevangen had gezet, staan op het tempelterrein het volk te onderwijzen.”

²⁶ Het hoofd van de tempelwacht ging er met zijn agenten op af en haalde de apostelen op zonder gebruik van geweld, want ze waren bang dat het volk hen anders zou stenigen.

²⁷ De opgehaalde apostelen werden voor de Joodse raad geleid. De hogepriester vroeg hun:

²⁸ “Wij hebben jullie toch streng verboden om in de naam van die Man te onderwijzen? Maar nu zijn jullie bezig om jullie leer in heel Jeruzalem te verspreiden en willen jullie ons aansprakelijk stellen voor zijn dood!”

²⁹ Petrus en de andere apostelen antwoordden: “Men moet God meer gehoorzamen dan de mensen.

³⁰ De God van onze voorouders heeft Jezus doen verrijzen, nadat u Hem had omgebracht door Hem aan een kruis te hangen.

³¹ God heeft Hem verheven naar de plaats aan zijn rechterzijde, als heerser en redder, opdat Hij inkeer en vergeving van zonden aan Israël zou schenken.

³² Daarvan zijn wij getuigen, evenals de Heilige Geest, die door God wordt geschonken aan de mensen die Hem gehoorzamen.”

³³ Toen de leden van de Joodse raad dat hoorden, werden ze woedend en wilden ze de apostelen ombrengen.

³⁴ Maar een farizeeër die Gamaliël heette, een Wetgeleerde die door het hele volk werd gerespecteerd, stond op in de vergadering en liet de apostelen kort naar buiten sturen.

³⁵ Vervolgens sprak hij de vergadering toe: “Israëlieten, overweeg zorgvuldig wat u met deze mannen gaat doen.

³⁶ Want enige tijd geleden trad Teudas op. Hij beweerde dat hij een bijzonder man was en ongeveer vierhonderd mensen sloten zich bij

hem aan. Hij werd omgebracht en zijn aanhang viel uiteen; er bleef niets van over.

³⁷ Verder trad Judas de Galileeër op, in de dagen van de volkstelling. Hij leidde een aantal mensen in een opstand. Ook hij is omgekomen en zijn aanhang werd uiteengedreven.

³⁸ En wat de voorliggende zaak betreft zeg ik u: laat deze mensen met rust. Laat hen gaan. Want als dit plan en deze activiteiten mensenwerk zijn, zullen ze worden vernietigd.

³⁹ Maar als dit van God is, kan u het niet vernietigen en kan zelfs blijken dat u God aan het tegenwerken bent." De leden van de Joodse raad lieten zich door hem overtuigen.

⁴⁰ Ze riepen de apostelen naar binnen, geselden hen, verboden hun streng om in de naam van Jezus te spreken en lieten hen vrij.

⁴¹ De apostelen verlieten de Joodse raad, vol vreugde omdat ze waardig waren geacht om vernedering te ondergaan omwille van Jezus.

⁴² En elke dag waren ze zonder ophouden op het tempelterrein en aan huis aan het onderwijzen en verkondigen dat Jezus de Messias is.

6

¹ Terwijl het aantal volgelingen van Jezus in die tijd almaar toenam, begonnen de Griekstaligen te klagen over de Arameestaligen, omdat de Griekstalige weduwen over het hoofd werden gezien bij de dagelijkse voedselbedeling.

² Daarom riepen de Twaalf de hele groep volgelingen van Jezus bijeen en zeiden: "Het zou ongepast zijn als wij de verkondiging van

het Woord van God zouden verwaarlozen om maaltijden uit te delen.

³ Daarom, geloofsgenoten: kies uit jullie midden zeven mannen die een goede reputatie hebben en die vervuld van de Geest en vol wijsheid zijn. Hen zullen wij voor deze taak aanstellen.

⁴ En wij zullen ons blijven bezighouden met het gebed en het verkondigen van de boodschap van God.”

⁵ De hele gemeenschap was tevreden met dit voorstel. Men koos Stefanus, een man vol van geloof en de Heilige Geest, en ook Filippus, Prochorus, Nikanor, Timon, Parmenas en Nikolaüs uit Antiochië, een bekeerling tot het jodendom.

⁶ Ze stelden hen aan de apostelen voor en die baden voor hen en legden hun de handen op.

⁷ Het Woord van God bleef zich verspreiden en het aantal volgelingen van Jezus in Jeruzalem nam sterk toe. Ook een grote groep priesters aanvaardde het geloof.

⁸ Stefanus was vol genade en kracht en deed grote wonderen en tekenen onder het volk.

⁹ Maar sommige leden van de zogeheten Synagoge van de Vrijgelaten Slaven – ze waren afkomstig uit Cyrene, Alexandrië, Cilicië en Asia – gingen met Stefanus in discussie.

¹⁰ Ze konden echter niet op tegen de wijsheid die de Geest hem gaf bij het spreken.

¹¹ Daarom zetten ze enkele mannen ertoe aan te beweren: “Wij hebben hem lasterlijke taal horen spreken tegen Mozes en God.”

¹² Ze hitsten zowel het volk als de oudsten en de Schriftgeleerden op. Vervolgens pakten ze

Stefanus op. Ze leidden hem voor de Joodse raad.

¹³ Ook lieten ze valse getuigen naar voren komen, die zeiden: “Deze man spreekt zich zonder ophouden uit tegen dit heiligdom en tegen de Wet.

¹⁴ Want we hebben hem horen zeggen dat die Jezus van Nazaret deze plaats zal afbreken en de gebruiken zal veranderen die Mozes aan ons heeft overgeleverd.”

¹⁵ Iedereen die in de Joodse raad zitting had, keek naar Stefanus en zag dat zijn gezicht eruitzag als dat van een engel.

7

¹ De hogepriester vroeg: “Is dat waar?”

² Stefanus antwoordde: “Volksgenoten en leiders, luister. De hemelse God verscheen aan onze voorvader Abraham toen die nog in Mesopotamië was, voordat hij zich in Haran vestigde.

³ God zei tegen hem: ‘Verlaat je land en je familie en ga naar het land dat Ik je zal tonen.’

⁴ Toen vertrok Abraham uit het land van de Chaldeeën en vestigde hij zich in Haran. Nadat zijn vader was gestorven, stuurde God hem naar dit land, waar u nu woont.

⁵ God gaf hem hier geen grond in eigendom, zelfs geen klein stukje. Wel beloofde God dat Hij het land later aan hem en zijn afstammelingen in bezit zou geven, hoewel Abraham toen nog geen kinderen had.

⁶ God zei dat zijn afstammelingen als vreemdelingen in het land van anderen zouden

verblijven, die hen tot slaven zouden maken en hen vierhonderd jaar lang slecht zouden behandelen.

⁷ 'Maar Ik zal het volk dat zij als slaven dienen veroordelen', zei God, 'en daarna zullen ze wegtrekken en Mij hier vereren.'

⁸ Toen gaf God Abraham het verbond van de besnijdenis. Later kreeg Abraham een zoon, Isaak, en hij besneed hem op de achtste dag na zijn geboorte. Isaak werd vader van Jakob en Jakob van de twaalf stamvaders.

⁹ De stamvaders werden afgunstig op Jozef en verkochten hem naar Egypte. Maar God was bij hem

¹⁰ en bevrijdde hem uit al zijn ellende. God schonk Jozef wijsheid en zorgde dat hij in de gunst kwam bij Farao, de koning van Egypte. Die stelde hem aan als bestuurder van Egypte en hoofd van zijn hofhouding.

¹¹ Er brak echter hongersnood uit in heel Egypte en Kanaän. De ellende was groot en onze voorouders konden geen eten meer vinden.

¹² Toen Jakob hoorde dat er graan was in Egypte, stuurde hij onze voorvaders daar een eerste keer heen.

¹³ Bij het tweede bezoek maakte Jozef zich aan zijn broers bekend en kwam Farao Jozefs afkomst te weten.

¹⁴ Toen stuurde Jozef hen terug om zijn vader Jakob en zijn hele familie op te halen, 75 personen.

¹⁵ En zo kwam Jakob in Egypte terecht, waar hij en onze voorouders zijn gestorven.

¹⁶ Ze werden naar Sichem overgebracht en

bijgezet in het graf dat Abraham voor een geldbedrag had gekocht van de Chamorieten in Sichem.

¹⁷ En naarmate het tijdstip naderde waarop God de belofte zou vervullen die Hij aan Abraham gedaan had, werd het volk Israël in Egypte groter en talrijker.

¹⁸ Later werd iemand anders koning van Egypte, iemand die niet wist wie Jozef was.

¹⁹ Hij ging bedrieglijk met ons volk om en behandelde onze voorouders slecht: hij dwong hen hun baby's buiten achter te laten, zodat ze zouden sterven.

²⁰ In die tijd werd Mozes geboren. Hij was bijzonder mooi. Drie maanden lang werd voor hem gezorgd door zijn eigen familie.

²¹ Maar toen hij buiten werd achtergelaten, werd hij door de dochter van Farao geadopteerd en als haar eigen zoon opgevoed.

²² Mozes werd opgeleid in alle wijsheid van de Egyptenaren en was krachtig in woord en daad.

²³ Toen hij veertig jaar oud werd, besloot hij zijn verwanten, de Israëlieten, te bezoeken.

²⁴ Hij zag dat een van hen werd mishandeld, schoot hem te hulp en zorgde voor vergelding door de Egyptenaar dood te slaan.

²⁵ Hij dacht dat zijn volksgenoten wel zouden beseffen dat God hem zou gebruiken om hen te bevrijden, maar ze begrepen het niet.

²⁶ De volgende dag zag hij Israëlieten met elkaar vechten. Hij probeerde hen met elkaar te verzoenen door te zeggen: 'Mannen, jullie zijn volksgenoten. Waarom doen jullie elkaar

kwaad?’

²⁷ De man die zijn volksgenoot mishandelde, duwde Mozes weg en zei: ‘Wie heeft jou als leider en rechter over ons aangesteld?’

²⁸ Wil je mij ombrengen zoals je gisteren die Egyptenaar hebt omgebracht?’

²⁹ Toen Mozes dat hoorde, vluchtte hij. Hij woonde als vreemdeling in het land Midian en kreeg daar twee zonen.

³⁰ Na verloop van veertig jaar verscheen in de wildernis bij de berg Sinaï een engel aan Mozes, in de vlammen van een brandende doornstruik.

³¹ Mozes verwonderde zich over wat hij zag. Toen hij dichterbij kwam om het beter te bekijken, klonk de stem van de Heer:

³² ‘Ik ben de God van je voorvaders, de God van Abraham, Isaak en Jakob.’ Mozes begon te beven en durfde niet te kijken.

³³ Toen zei de Heer tegen hem: ‘Trek je schoenen uit, want de plaats waar je staat is heilige grond.

³⁴ Ik heb gezien dat mijn volk wordt mishandeld in Egypte, Ik heb hun zuchten gehoord en Ik ben gekomen om hen te bevrijden. Kom hier, dan zend Ik je naar Egypte.’

³⁵ Dit is de Mozes die de mensen hadden afgewezen door te zeggen: ‘Wie heeft jou als leider en rechter aangesteld?’ Maar God gebruikte een engel die in de doornstruik aan hem verscheen om hem naar hen toe te sturen als leider en verlosser.

³⁶ Hij leidde hen weg en deed wonderen en tekenen in het land Egypte, bij de Rode Zee en

in de woestijn, veertig jaar lang.

³⁷ Dit is de Mozes die tegen de Israëlieten zei: 'God zal uit jullie eigen mensen een profeet zoals ik voor jullie doen opstaan.'

³⁸ Hij was bij ons volk in de woestijn, bij onze voorouders en bij de engel die tot hem sprak op de berg Sinai. Hij ontving levende woorden om aan ons door te geven.

³⁹ Onze voorouders weigerden hem echter te gehoorzamen; ze wezen hem af en verlangden terug naar Egypte.

⁴⁰ Ze zeiden tegen Aäron: 'Maak goden die de weg voor ons zullen leiden. Want we weten niet wat er gebeurd is met die Mozes, die ons het land Egypte heeft uitgeleid.'

⁴¹ Het was in die periode dat ze een afgodsbeeld in de vorm van een kalf maakten, er offers aan brachten en zich verheugden over iets dat ze eigenhandig gemaakt hadden.

⁴² Maar God keerde zich van hen af en gaf hen over aan de verering van de hemellichamen, zoals in het boek van de profeten staat:

'Hebben jullie Mij veertig jaar lang in de woestijn offers en slachtoffers gebracht, Israëlieten?

⁴³ Nee, jullie hebben de tent voor de verering van Moloch meegedragen

en de ster van de god Refan, en de afgodsbeelden die jullie hebben gemaakt om te aanbidden.

Daarom zal ik jullie wegvoeren tot voorbij Babylon.'

⁴⁴ Onze voorouders in de woestijn hadden de tent bij zich die op Gods aanwezigheid wees –

gemaakt volgens de instructies die Hij aan Mozes had gegeven en volgens het voorbeeld dat Mozes had gezien.

⁴⁵ Onze latere voorouders brachten de tent mee toen ze onder leiding van Jozua het land veroverden op de volken die God voor hen verdreef. De tent bleef in het land tot de tijd van David.

⁴⁶ David vond genade bij God en hij wilde graag voorzien in een heiligdom voor Jakobs God.

⁴⁷ Het was echter Salomo die een tempel voor Hem bouwde.

⁴⁸ Toch woont de Allerhoogste niet in heiligdommen die door mensen zijn gebouwd. Zoals de profeet zegt:

⁴⁹ ‘De hemel is mijn troon en de aarde mijn voetenbank.

Wat voor huis ga je dan voor Mij bouwen, zegt de Heer,
of op welke plaats zal Ik verblijven?

⁵⁰ Heb Ik dit alles niet zelf gemaakt?’

⁵¹ Koppige mensen, onbesneden van hart en oren, jullie verzetten je altijd tegen de Heilige Geest, net als jullie voorouders!

⁵² Wie van de profeten hebben jullie voorouders niet vervolgd? Zij hebben zelfs de mensen gedood die de komst van de Rechtvaardige hebben aangekondigd. En nu zijn jullie zijn verraders en moordenaars geworden,

⁵³ jullie die de Wet door de tussenkomst van engelen hebben ontvangen, maar er niet naar leven!”

⁵⁴ Toen de leden van de Joodse raad dat hoorden, werden ze zo kwaad op hem dat ze begonnen te knarsetanden.

⁵⁵ Maar Stefanus, vervuld van de Heilige Geest, tuurde naar de hemel. Hij zag Gods hemelse pracht en Jezus die aan Gods rechterzijde stond.

⁵⁶ "Kijk", zei hij, "ik zie dat de hemel is geopend en dat de Mensenzoon aan Gods rechterzijde staat."

⁵⁷ Toen begonnen ze luid te schreeuwen, bedekten hun oren en stormden met zijn allen op hem af.

⁵⁸ Ze sleurden hem de stad uit en begonnen hem te stenigen. De getuigen gaven hun mantels in bewaring bij een jongeman die Saulus heette.

⁵⁹ Terwijl ze hem stenigden, bad Stefanus: "Heer Jezus, ontvang mijn geest."

⁶⁰ Hij viel op zijn knieën en schreeuwde: "Heer, reken hun deze zonde niet aan." Na die woorden stierf hij.

8

¹ Saulus stemde in met de moord op Stefanus. Diezelfde dag barstte er een grote vervolging van de kerkgemeenschap in Jeruzalem los; met uitzondering van de apostelen raakten allen verspreid over de gebieden Judea en Samaria.

² Stefanus werd begraven door mensen die God respecteerden en er werd diep om hem gerouwd.

³ Maar Saulus begon de kerkgemeenschap te gronde te richten: hij drong het ene huis na het andere binnen, sleurde zowel mannen als vrouwen weg en liet hen gevangenzetten.

⁴ Zij die verspreid raakten, trokken rond en verkondigden het evangelie.

⁵ Filippus ging naar de stad Samaria en verkondigde daar de Messias.

⁶ Toen de mensenmassa Filippus hoorde spreken en de wonderlijke tekenen zag die hij deed, luisterde iedereen geboeid naar zijn boodschap.

⁷ Bij veel mensen met onreine geesten kwamen die luid schreeuwend naar buiten en velen die verlamd of slecht ter been waren, werden genezen.

⁸ Daarom was er veel vreugde in die stad.

⁹ Nu was er iemand die Simon heette en die al enige tijd magie had bedreven in de stad. Hij deed de mensen van Samaria verstedd staan en beweerde dat hij een bijzonder persoon was.

¹⁰ Alle mensen, van de geringste tot de aanzienlijkste, luisterden geboeid naar hem en zeiden: "Hij is de god die de Grote Macht wordt genoemd."

¹¹ Ze luisterden zo geboeid naar hem omdat zijn magie lange tijd indruk op hen had gemaakt.

¹² Maar toen ze Filippus gingen geloven, die het goede nieuws over Gods koninkrijk en over Jezus Christus verkondigde, werden ze gedoopt, zowel mannen als vrouwen.

¹³ Ook Simon zelf kwam tot geloof. Hij werd gedoopt en bleef voortdurend bij Filippus in de buurt, want hij was onder de indruk van de tekenen en grote wonderen die hij zag.

¹⁴ Toen de apostelen in Jeruzalem hoorden dat Samaria het Woord van God had aanvaard, stuurden ze Petrus en Johannes naar de nieuwe

gelovigen.

¹⁵ Eenmaal aangekomen baden ze voor hen, dat ze de Heilige Geest mochten ontvangen,

¹⁶ want Hij was op nog geen van hen neergedaald; ze waren enkel gedoopt in de naam van de Heer Jezus.

¹⁷ Toen legden Petrus en Johannes hun de handen op en ontvingen zij de Heilige Geest.

¹⁸ Toen Simon zag dat de Geest werd gegeven via handoplegging door de apostelen, bood hij hun geld aan en zei:

¹⁹ “Geef mij ook deze macht, zodat iedereen bij wie ik de handen opleg, de Heilige Geest zal ontvangen.”

²⁰ Maar Petrus zei tegen hem: “Laat jouw geld samen met jou ten onder gaan als je denkt dat je Gods gave met geld kan kopen.

²¹ Jij krijgt geen enkel aandeel in wat wij doen, want je houding tegenover God is niet oprecht.

²² Bekeer je dus van dit kwaad en bid de Heer om je te vergeven voor de slechte bedoelingen in je hart,

²³ want ik zie dat je vol afgunst bent en in het kwaad verstrikt zit.”

²⁴ Simon antwoordde: “Bid voor mij tot de Heer, dat niets van wat jullie hebben gezegd mij zal overkomen.”

²⁵ Nadat Petrus en Johannes hadden gepredikt en het Woord van de Heer hadden gesproken, keerden ze terug naar Jeruzalem. Onderweg verkondigden ze in veel Samaritaanse dorpen het evangelie.

²⁶ En tegen Filippus zei een engel van de Heer: “Ga op reis in zuidelijke richting, naar de weg van Jeruzalem naar Gaza.” Dit is een verlaten weg.

²⁷ Daarom ging hij op pad. Daar bevond zich een Ethiopiër, een eunuch van de hofhouding van de kandake, de Ethiopische koningin. Hij beheerde haar hele schatkist en was naar Jeruzalem geweest om God te aanbidden.

²⁸ Op de terugweg zat hij in zijn wagen het boek van de profeet Jesaja te lezen.

²⁹ Toen zei de Geest tegen Filippus: “Ga naar die wagen toe en blijf erbij.”

³⁰ Toen Filippus erheen ging, hoorde hij de Ethiopiër uit de profeet Jesaja voorlezen. Hij vroeg hem: “Begrijpt u wat u aan het lezen bent?”

³¹ Hij antwoordde: “Hoe zou ik dat kunnen zonder dat iemand mij uitleg geeft?” En hij stond erop dat Filippus zou instappen en bij hem zou komen zitten.

³² Hij was het volgende Schriftgedeelte aan het lezen:

“Hij werd als een schaap naar de slacht geleid,
als een lam dat stil is bij zijn scheerder deed
hij zijn mond niet open.

³³ In zijn vernedering werd zijn recht hem ontnomen.

Wie kan over zijn afstammelingen vertellen?
Want zijn leven werd van de aarde
weggenomen.”

³⁴ De eunuch vroeg aan Filippus: “Mag ik u vragen over wie de profeet het hier heeft? Over zichzelf of iemand anders?”

³⁵ Filippus begon te vertellen en met dit Schriftgedeelte als uitgangspunt verkondigde hij hem het evangelie van Jezus.

³⁶ Terwijl ze nog onderweg waren, kwamen ze bij water. De eunuch zei: "Kijk, water! Wat zou mij ervan weerhouden om gedoopt te worden?"

³⁸ Hij liet de wagen tot stilstand brengen, ze gingen allebei het water in en Filippus doopte de eunuch.

³⁹ En toen ze uit het water kwamen, nam de Geest van de Heer Filippus weg. De eunuch zag hem niet meer, en hij vervolgde zijn reis vol vreugde.

⁴⁰ Filippus bleek in Azotus te zijn. Hij verkondigde het evangelie in alle steden waar hij langstrok, totdat hij in Caesarea aankwam.

9

¹ Saulus ging nog altijd tegen de volgelingen van de Heer tekeer door hen met de dood te bedreigen. Hij ging naar de hogepriester

² en vroeg hem om brieven voor de synagogen in Damascus, opdat hij, als hij daar mensen zou vinden die bij de Weg hoorden, hen zou kunnen gevangennemen en naar Jeruzalem brengen, zowel mannen als vrouwen.

³ Maar terwijl hij onderweg was – hij was al bijna bij Damascus – werd hij plots beschenen door een licht uit de hemel.

⁴ Hij viel op de grond en hoorde een stem tegen hem zeggen: "Saul, Saul, waarom vervolg je Mij?"

⁵ Hij vroeg: "Wie bent U, Heer?" De stem zei: "Ik ben Jezus, degene die jij vervolgt."

⁶ Maar kom overeenind en ga de stad in. Dan zal aan je worden verteld wat je moet doen.”

⁷ Zijn medereizigers stonden sprakeloos: ze hoorden wel de stem, maar zagen niemand.

⁸ Saulus stond op van de grond en hoewel hij zijn ogen open had, zag hij niets. Ze namen hem bij de hand en leidden hem zo Damascus binnen.

⁹ Drie dagen lang kon hij niet zien en at en dronk hij niet.

¹⁰ Nu bevond zich in Damascus een volgeling van Jezus die Ananias heette. In een visioen zei de Heer tegen hem: “Ananias!” Hij antwoordde: “Hier ben ik, Heer!”

¹¹ De Heer zei tegen hem: “Sta op, ga naar de straat die de Rechte Straat heet en vraag bij het huis van Judas naar iemand uit Tarsus die Saulus heet. Hij is aan het bidden

¹² en heeft in een visioen een man zien binnenkomen die Ananias heet en die hem de handen oplegde om hem weer te laten zien.”

¹³ Ananias antwoordde echter: “Heer, ik heb van veel mensen over deze man gehoord, dat hij de mensen in Jeruzalem die bij U horen veel kwaad heeft aangedaan.

¹⁴ En hij heeft van de hoofdpriesters de volmacht gekregen om iedereen hier gevangen te nemen die U aanbidt.”

¹⁵ Maar de Heer zei tegen Ananias: “Ga, want Ik heb deze man uitverkoren om aan de niet-Joden en hun leiders, maar ook aan het volk Israël, te verkondigen wie Ik ben.

¹⁶ Ik zal hem tonen hoezeer hij zal moeten lijden omwille van Mij.”

¹⁷ Ananias vertrok, ging het huis binnen, legde Saulus de handen op en zei: "Saul, broeder, de Heer die aan jou is verschenen toen je naar hier onderweg was – Jezus – heeft mij gestuurd opdat je weer zal zien en met de Heilige Geest wordt vervuld."

¹⁸ Meteen was het alsof er vliezen van Saulus' ogen vielen. Hij kon weer zien, stond op en werd gedoopt.

¹⁹ Nadat hij had gegeten, kwam Saulus weer op krachten. Hij bleef enkele dagen bij de volgelingen van Jezus in Damascus

²⁰ en begon meteen in de synagogen te verkondigen dat Jezus de Zoon van God is.

²¹ Alle mensen die hem hoorden spreken, waren perplex en zeiden: "Is dit niet de man die in Jeruzalem de mensen die Jezus aanroepen vervolgde en die hier is gekomen om hen gevangen te nemen en aan de hoofdpriesters voor te leiden?"

²² Saulus' optreden werd steeds krachtiger en hij bracht de Joodse mensen die in Damascus woonden in verwarring door aan te tonen dat Jezus de Messias is.

²³ Na een aantal dagen spanden enkele Joodse mensen samen om hem te doden.

²⁴ Hun plan raakte echter bij Saulus bekend. Dag en nacht bewaakten ze de stadspoorten om hem te kunnen doden.

²⁵ Maar Saulus' volgelingen namen hem 's nachts mee en lieten hem in een korf door een opening in de stadsmuur naar beneden zakken.

²⁶ In Jeruzalem aangekomen, probeerde Saulus zich bij de volgelingen van Jezus aan te sluiten.

Maar iedereen was bang voor hem, men geloofde niet dat hij een volgeling van Jezus was geworden.

²⁷ Barnabas nam hem echter onder zijn hoede en bracht hem bij de apostelen. Hij vertelde hun hoe Saulus onderweg de Heer had gezien en Hij tot hem had gesproken, en hoe Saulus in Damascus vrijmoedig in de naam van Jezus had gesproken.

²⁸ Saulus bleef bij hen en bewoog zich vrij binnen Jeruzalem, terwijl hij vrijmoedig sprak in de naam van de Heer.

²⁹ Hij praatte en discussieerde ook met de Griekstalige Joden, maar zij probeerden hem om te brengen.

³⁰ Toen de gelovigen dat te weten kwamen, brachten ze hem naar Caesarea en stuurden hem verder naar Tarsus.

³¹ De kerkgemeenschap in heel Judea, Galilea en Samaria kende vrede, werd opgebouwd, leefde in ontzag voor de Heer, werd bemoedigd door de Heilige Geest en groeide in aantal.

³² Petrus reisde door het hele land en kwam zo bij de gelovigen die in Lydda woonden.

³³ Hij trof daar iemand aan die Eneas heette en al acht jaar verlamd en bedlegerig was.

³⁴ Petrus zei tegen hem: "Eneas, Jezus Christus geneest je. Sta op en maak je bed op." Eneas stond meteen op.

³⁵ Alle inwoners van Lydda en Saron zagen hem en bekeerden zich tot de Heer.

³⁶ Nu was er in Joppe een volgeling van Jezus die Tabita heette. Dat wordt vertaald als Dorkas. Zij deed veel goede daden en gaf aan de armen.

³⁷ Het was in die tijd dat zij ziek werd en stierf. Ze werd gewassen en in een bovenzaal opgebaard.

³⁸ Lydda is dicht bij Joppe en toen de volgelingen van Jezus hoorden dat Petrus daar was, stuurden ze twee mannen naar hem toe met het verzoek: "Kom zonder uitstel bij ons."

³⁹ Petrus ging meteen met hen mee. Eenmaal aangekomen brachten ze hem naar de bovenzaal. Alle weduwen kwamen huilend om hem heen staan en toonden hem de tunieken en mantels die Dorkas had gemaakt toen ze nog leefde.

⁴⁰ Petrus stuurde iedereen naar buiten, knielde neer en bad. Vervolgens keerde hij zich tot het lichaam en zei: "Tabita, sta op." Ze opende haar ogen en toen ze Petrus zag, ging ze overeind zitten.

⁴¹ Hij nam haar bij de hand en hielp haar opstaan. En nadat hij de gelovigen, inclusief de weduwen, had geroepen, toonde hij hun dat ze leefde.

⁴² Dit raakte in heel Joppe bekend en velen kwamen tot geloof in de Heer.

⁴³ Petrus bleef enige tijd in Joppe, bij een leerlooier die Simon heette.

10

¹ Er was in Caesarea iemand die Cornelius heette, een centurio van wat de Italiaanse legerafdeling werd genoemd.

² Hij en zijn hele huishouden hadden eerbied en ontzag voor God, en hij gaf veel aan de armen van het volk en bad aanhoudend tot God.

³ Op een dag, rond drie uur 's middags, had Cornelius een visioen waarin hij duidelijk zag dat er een engel van God bij hem binnenkwam en tegen hem zei: "Cornelius!"

⁴ Hij keek hem verschrikt aan en vroeg: "Wat is er, meneer?" De engel antwoordde: "Je gebeden en je giften voor de armen hebben God bereikt en Hij heeft er acht op geslagen.

⁵ Stuur dus mannen naar Joppe om een zekere Simon op te halen, die Petrus wordt genoemd.

⁶ Hij logeert bij een zekere Simon de leerlooier, die in een huis aan zee woont."

⁷ Zodra de engel die met hem had gesproken was vertrokken, riep Cornelius twee van zijn huisslaven en een soldaat die in zijn dienst was en ontzag voor God had.

⁸ Nadat hij hun alles had uitgelegd, stuurde hij hen naar Joppe.

⁹ De volgende dag, toen ze onderweg waren en in de buurt van de stad kwamen, was Petrus het dakterras opgegaan om te bidden. Het was ongeveer twaalf uur.

¹⁰ Hij kreeg honger en wilde iets eten. Terwijl men iets voor hem klaarmaakte, kreeg hij een visioen.

¹¹ Hij zag dat de hemel openging en er een voorwerp naar beneden kwam dat op een groot laken leek en aan de vier hoeken naar de aarde werd neergelaten.

¹² Er zaten allerlei viervoetige dieren en wilde reptielen en vogels in.

¹³ Hij hoorde een stem tegen hem zeggen: "Ga je gang, Petrus, slacht en eet."

¹⁴ Maar Petrus antwoordde: “Dat nooit, Heer, want ik heb nog nooit iets gegeten dat verwerpelijk of onrein is.”

¹⁵ Petrus hoorde de stem nogmaals: “Wat God rein heeft verklaard, mag jij niet als onrein behandelen.”

¹⁶ Dit gebeurde driemaal. Meteen daarna werd het voorwerp naar de hemel opgetrokken.

¹⁷ Terwijl Petrus zich verwonderd afvroeg wat het visioen dat hij had gezien betekende, stonden de mannen die door Cornelius waren gestuurd en die naar het huis van Simon hadden gevraagd, al voor de poort.

¹⁸ Ze riepen: “Logeert Simon die Petrus wordt genoemd hier?”

¹⁹ Terwijl Petrus nog over het visioen nadacht, zei de Geest tegen hem: “Luister, er zijn drie mannen naar je op zoek.

²⁰ Sta op, ga naar beneden en ga zonder aarzelen met hen mee, want Ik heb hen gestuurd.”

²¹ Petrus ging naar beneden en zei tegen de mannen: “Ik ben degene die jullie zoeken. Wat is de reden van jullie komst?”

²² Ze zeiden: “Cornelius, een centurio, een integere man met ontzag voor God, en die een goede reputatie heeft bij het hele Joodse volk, heeft van een engel van God de opdracht ontvangen om u naar zijn huis uit te nodigen en te luisteren naar wat u te zeggen hebt.”

²³ Petrus liet hen binnen en verleende hun onderdak.

De volgende ochtend ging hij met hen op pad. Enkele gelovigen uit Joppe reisden mee.

²⁴ De dag erna kwamen ze in Caesarea aan. Cornelius was Petrus aan het opwachten en had zijn familie en beste vrienden bijeengeroepen.

²⁵ Toen Petrus op het punt stond om naar binnen te gaan, kwam Cornelius naar hem toe en liet zich aan Petrus' voeten vallen om hem te eren.

²⁶ Maar die deed hem opstaan door te zeggen: "Ga maar staan, ik ben slechts een mens."

²⁷ Terwijl hij met hem praatte, ging Petrus mee naar binnen, waar hij zag dat er een groot aantal mensen was bijeengekomen.

²⁸ Hij zei tegen hen: "Zoals u weet is het voor een Jood verboden om met vreemdelingen om te gaan of hen te bezoeken. Maar God heeft mij getoond dat ik geen enkel mens verwerpelijk of onrein moet noemen.

²⁹ Dus toen ik werd uitgenodigd, ben ik zonder bezwaar gekomen. Daarom vraag ik u, om welke reden hebt u mij laten ophalen?"

³⁰ Cornelius antwoordde: "Drie dagen geleden was ik rond deze tijd, rond drie uur 's middags, thuis aan het bidden, toen er plots een man in blinkende kleren voor me stond.

³¹ Hij zei: 'Cornelius, God heeft je gebed gehoord en Hij heeft acht geslagen op je giften voor de armen.

³² Stuur daarom iemand naar Joppe om Simon op te halen, die Petrus wordt genoemd. Hij logeert in het huis van Simon de leerlooier, bij de zee.'

³³ Ik heb u meteen laten ophalen en u hebt er goed aan gedaan om te komen. Wij allen zijn hier in Gods tegenwoordigheid aanwezig om te

luisteren naar alles wat de Heer u beveelt aan ons te zeggen.”

³⁴ Toen nam Petrus het woord. Hij zei: “Nu begriip ik werkelijk dat er bij God geen favoritisme is,

³⁵ maar dat iedereen, uit welk volk ook, die ontzag voor Hem heeft en een rechtvaardig leven leidt, welkom bij Hem is.

³⁶ De boodschap die Hij aan de Israëlieten heeft gezonden, de verkondiging van het evangelie van vrede door Jezus Christus, is als volgt: Hij is Heer over alle mensen.

³⁷ U weet wat er in heel Judea is gebeurd, vanaf het begin in Galilea na de doop die Johannes verkondigde,

³⁸ hoe God Jezus van Nazaret met de Heilige Geest en met macht heeft gezalfd en hoe Jezus al rondtrekkende goede daden deed en mensen genas die in de macht van de duivel waren, omdat God met Hem was.

³⁹ Wij zijn ooggetuigen van alles wat Hij heeft gedaan in het Joodse land en in Jeruzalem. Hij werd gedood door kruisiging,

⁴⁰ maar God heeft Hem op de derde dag doen verrijzen en heeft ervoor gezorgd dat Hij werd gezien.

⁴¹ Niet door het hele volk, maar door ooggetuigen die reeds door God waren uitgekozen, door ons die met Jezus hebben gegeten en gedronken nadat Hij uit de dood was verzezen.

⁴² Hij heeft ons opgedragen, aan het volk te verkondigen en te getuigen dat Hij degene is die door God is aangesteld tot rechter van de

levenden en de doden.

⁴³ Alle profeten getuigen over Hem dat ieder die in Hem gelooft, dankzij Hem vergeving van zonden ontvangt.”

⁴⁴ Terwijl Petrus nog sprak, kwam de Heilige Geest over alle mensen die naar zijn woorden luisterden.

⁴⁵ De besneden gelovigen die met Petrus waren meegekomen, stonden ervan versteld dat de Heilige Geest nu ook als een geschenk over niet-Joden was uitgestort.

⁴⁶ Ze hoorden hen namelijk in tongentaal spreken en God de hoogste eer geven. Toen zei Petrus:

⁴⁷ “Wie zou deze mensen, die net als wij de Heilige Geest hebben ontvangen, ervan kunnen weerhouden om in water te worden gedoopt?”

⁴⁸ Hij droeg hun op, zich in de naam van Jezus Christus te laten dopen. Toen vroegen ze hem om enkele dagen te blijven.

11

¹ De apostelen en de gelovigen in heel Judea hoorden dat ook niet-Joden het Woord van God hadden aanvaard.

² Maar toen Petrus naar Jeruzalem ging, namen de besneden gelovigen hem dat kwalijk.

³ Ze zeiden: “Jij bent bij onbesneden mensen thuis geweest en hebt met hen gegeten.”

⁴ Petrus legde hun echter het hele verhaal uit, vanaf het begin. Hij zei:

⁵ “Ik was in de stad Joppe aan het bidden en werd overvallen door een visioen. Ik zag een

voorwerp dat op een groot laken leek en dat aan de vier hoeken uit de hemel werd neergelaten. Het kwam vlak voor mij terecht.

⁶ Toen ik erin keek, zag ik viervoetige landdieren en wilde beesten en reptielen en vogels.

⁷ En ik hoorde een stem, die tegen mij zei: 'Ga je gang, Petrus, slacht en eet.'

⁸ Maar ik zei: 'Dat nooit, Heer, want ik heb nog nooit iets gegeten dat verwerpelijk of onrein is.'

⁹ De stem uit de hemel sprak nogmaals: 'Wat God rein heeft verklaard, mag jij niet als onrein behandelen.'

¹⁰ Dit gebeurde driemaal; daarna werd alles opgetrokken, terug naar de hemel.

¹¹ En precies op dat moment stonden er drie mannen bij het huis waar ik logeerde. Ze waren vanuit Caesarea naar mij toe gezonden.

¹² De Geest zei tegen me dat ik zonder aarzelen met hen moest meegaan. Deze zes geloofsgenoten hier kwamen ook mee, en we zijn het huis van de man binnengegaan.

¹³ Hij vertelde ons hoe hij een engel in zijn huis had zien staan, die zei: 'Stuur iemand naar Joppe om Simon op te halen, die Petrus wordt genoemd.'

¹⁴ Hij zal woorden tot je spreken waardoor jij en je hele huishouden gered zullen worden.'

¹⁵ Ik was nauwelijks begonnen met spreken toen de Heilige Geest over hen kwam zoals in het begin ook over ons.

¹⁶ En ik herinnerde mij de woorden van de Heer. Hij had gezegd: 'Johannes doopte met water, maar jullie zullen worden gedoopt met de Heilige Geest.'

¹⁷ Dus als God hun hetzelfde geschenk heeft gegeven als aan ons toen wij tot geloof in de Heer Jezus Christus waren gekomen, wie ben ik dan om te proberen God tegen te houden?”

¹⁸ Toen ze dit hoorden, waren ze gerustgesteld en verheerlijkten ze God met de woorden: “Blijkbaar heeft God ook aan de niet-Joodse volken de inkeer geschonken die tot het leven leidt.”

¹⁹ Inmiddels waren zij die verspreid waren geraakt wegens de onderdrukking na wat er met Stefanus was gebeurd, naar Fenicië, Cyprus en Antiochië getrokken. Ze verkondigden het evangelie uitsluitend aan Joodse mensen.

²⁰ Maar sommigen van hen – afkomstig van Cyprus en Cyrene – spraken na hun aankomst in Antiochië ook met Griekstaligen en verkondigden hun het evangelie – Jezus is Heer.

²¹ De zegen van de Heer rustte op hen. Een groot aantal mensen kwam tot geloof en bekeerde zich tot de Heer.

²² Het nieuws hierover bereikte de kerkgemeenschap in Jeruzalem en men stuurde Barnabas naar Antiochië.

²³ Toen die aankwam en zag dat Gods genade aan het werk was, was hij verheugd en spoorde hij allen aan, van harte aan de Heer toegewijd te blijven.

²⁴ Barnabas was een goed mens, vol van de Heilige Geest en geloof. En een groot aantal mensen werd voor de Heer gewonnen.

²⁵ Barnabas vertrok naar Tarsus om Saulus op te zoeken.

²⁶ En toen hij hem had gevonden, nam hij hem

mee naar Antiochië. Een jaar lang kwamen Barnabas en Saulus met de kerkgemeenschap bijeen en onderwezen ze een groot aantal mensen. Het was in Antiochië dat de volgelingen van Jezus voor het eerst christenen werden genoemd.

²⁷ In die periode kwamen er profeten uit Jeruzalem naar Antiochië.

²⁸ Een van hen – hij heette Agabus – stond op en voorspelde door toedoen van de Geest dat er een grote hongersnood zou komen in het hele Romeinse rijk. (Die kwam er in de tijd van Claudius.)

²⁹ Daarom besloten de volgelingen van Jezus, elk naar vermogen bijstand te sturen naar hun geloofsgenoten die in Judea woonden.

³⁰ En dat deden ze door Barnabas en Saulus met de gift naar de oudsten te sturen.

12

¹ Rond die tijd liet koning Herodes sommige kerkleden grijpen en mishandelen.

² Jakobus, de broer van Johannes, liet hij met het zwaard doden.

³ En toen hij zag dat hij de Joodse mensen daarmee een plezier had gedaan, liet hij vervolgens ook Petrus oppakken. Dat gebeurde tijdens het Feest van de Ongedesemde Broden.

⁴ Na de arrestatie zette hij Petrus gevangen onder bewaking van vier groepen van vier soldaten, met de bedoeling hem na Pesach in het openbaar te berechten.

⁵ Terwijl Petrus onder bewaking gevangen zat, werd door de kerkgemeenschap vurig voor hem tot God gebeden.

⁶ In de nacht voordat Herodes hem zou laten voorleiden, lag Petrus met twee ketenen geboeid te slapen tussen twee soldaten in, terwijl twee bewakers de wacht hielden voor de deur van de gevangenis.

⁷ Plots kwam er een engel van de Heer naar Petrus toe en scheen er licht in de cel. De engel stootte Petrus in zijn zij, maakte hem wakker en zei: "Vlug, sta op." Daarbij vielen de ketenen van zijn polsen.

⁸ De engel zei tegen hem: "Doe je riem om en trek je sandalen aan." Dat deed Petrus. Verder zei de engel: "Sla je mantel om en kom mee."

⁹ Petrus volgde hem naar buiten, maar besepte niet dat de dingen die de engel deed werkelijk gebeurden; hij dacht dat hij een visioen had.

¹⁰ Ze gingen de eerste en de tweede wacht voorbij en kwamen bij de ijzeren poort die toegang geeft tot de stad. Die ging vanzelf voor hen open. Nadat ze naar buiten waren gegaan, wandelden ze een straat door en ineens verliet de engel Petrus.

¹¹ Toen kwam Petrus tot zichzelf en zei: "Nu weet ik zeker dat de Heer zijn engel heeft gestuurd en mij heeft bevrijd uit de handen van Herodes en van alles wat het Joodse volk verwachtte."

¹² Toen dit tot hem was doorgedrongen, ging hij naar het huis van Maria, de moeder van Johannes die Markus wordt genoemd. Daar waren veel

mensen samen aan het bidden.

¹³ Toen Petrus bij de buitendeur aanklopte, kwam er een dienstmeisje luisteren wie er was. Zij heette Roda.

¹⁴ Zij herkende Petrus' stem en was zo blij dat ze, in plaats van de deur te openen, naar binnen rende en berichtte dat Petrus voor de poort stond.

¹⁵ Maar ze zeiden tegen haar: "Je bent niet goed wijs." Ze hield echter vol dat het waar was. Dus zeiden ze: "Het zal zijn engel wel zijn."

¹⁶ Petrus bleef echter kloppen en toen ze openden en hem zagen, stonden ze perplex.

¹⁷ Petrus gebaarde met zijn hand dat ze moesten zwijgen en vertelde hun hoe de Heer hem uit de gevangenis had geleid. Hij zei: "Vertel dit aan Jakobus en de gelovigen." Toen ging hij naar buiten en vertrok hij naar een andere plaats.

¹⁸ Toen het ochtend werd, ontstond er grote commotie onder de soldaten over wat er met Petrus gebeurd kon zijn.

¹⁹ Herodes liet naar hem zoeken, maar hij werd niet gevonden. Toen verhoorde Herodes de bewakers, liet hen executeren en vertrok uit Judea naar Caesarea, waar hij een tijdlang bleef.

²⁰ Nu was het zo dat Herodes kwaad was op de bevolking van Tyrus en Sidon. Zij kwamen gezamenlijk naar hem toe. En nadat ze Blastus, de kamerheer van de koning, voor zich hadden gewonnen, verzochten ze Herodes om vrede, omdat hun gebied economisch van hem afhankelijk was.

²¹ Op de afgesproken dag nam Herodes in

koninklijk ornaat op zijn troon plaats en sprak hen toe.

²² Het volk jubelde: "Dit is de stem van een god, niet van een mens."

²³ Op hetzelfde moment werd Herodes getroffen door een engel van de Heer, omdat hij niet de eer aan God had gegeven. Hij werd door wormen aangevreten en stierf.

²⁴ Maar het Woord van God verspreidde zich en kreeg steeds meer aanhang.

²⁵ Nadat Barnabas en Saulus hun opdracht hadden voltooid, keerden ze vanuit Jeruzalem terug. Ze brachten Johannes, die ook wel Markus genoemd wordt, mee.

13

¹ In de kerkgemeenschap in Antiochië bevonden zich profeten en leraars: Barnabas, Simeon die Niger wordt genoemd, Lucius van Cyrene, Manaën die met de tetrarch Herodes was opgegroeid, en Saulus.

² Ze waren de Heer aan het aanbidden en aan het vasten, toen de Heilige Geest zei: "Maak Barnabas en Saulus vrij voor de taak waarvoor Ik hen heb geroepen."

³ Ze vastten en baden voor hen, legden hun de handen op en stuurden hen op pad.

⁴ Barnabas en Saulus, die dus door de Heilige Geest waren uitgezonden, gingen naar Seleucië en voeren daarvandaan naar Cyprus.

⁵ In Salamis aangekomen verkondigden ze het Woord van God in de Joodse synagogen. Ze hadden Johannes bij zich als assistent.

⁶ Ze trokken door het hele eiland, naar Pafos, waar ze een Joodse magiër aantroffen, een valse profeet die Barjesus heette.

⁷ Hij maakte deel uit van de entourage van de proconsul Sergius Paulus, een verstandig man die Barnabas en Saulus bij zich uitnodigde omdat hij graag naar het Woord van God wilde luisteren.

⁸ Elymas de magiër – dat is de vertaling van zijn naam – werkte hen echter tegen: hij probeerde de proconsul van het geloof af te houden.

⁹ Maar Saulus – ook Paulus genoemd – raakte vervuld van de Heilige Geest, keek Elymas strak aan en zei:

¹⁰ “Jij duivelszoon vol van allerlei bedrog en sluwheid, vijand van alle gerechtigheid, stop jij dan nooit met het verdraaien van de rechte wegen van de Heer?

¹¹ Daarom zal de Heer je straffen: je zal een tijdlang blind zijn en het zonlicht niet zien.” Op hetzelfde moment werd Elymas overvallen door nevel en duisternis en zocht hij al rondtastend naar iemand die hem bij de hand kon leiden.

¹² Toen de proconsul zag wat er gebeurd was, was hij zo diep onder de indruk van de leer over de Heer, dat hij tot geloof kwam.

¹³ Paulus en zijn entourage voeren weg van Pafos. Maar toen ze in Perge in Pamfylië waren aangekomen, verliet Johannes hen om naar Jeruzalem terug te keren.

¹⁴ Zij reisden echter vanuit Perge verder naar Antiochië in Pisidië. Daar gingen ze op de sabbat naar de synagoge en namen plaats.

15 Na de voorlezing uit de Wet en de Profeten stuurden de synagogebestuurders iemand naar hen toe om te vragen: "Volksgenoten, als jullie een bemoedigend woord hebben voor de mensen, spreek dan maar."

16 Paulus stond op, maakte een handgebaar en zei: "Israëlieten en anderen die ontzag voor God hebben, luister.

17 De God van ons volk Israël heeft onze voorouders uitverkoren en ons volk machtig gemaakt toen het in het land Egypte verbleef. Met veel machtsvertoon leidde Hij hen weg

18 en in de wildernis verdroeg Hij veertig jaar lang hun gedrag.

19 In het land Kanaän roeide Hij zeven volken uit om het land aan ons volk in eigendom te geven.

20 Dat duurde ongeveer 450 jaar. Vervolgens gaf Hij rechters, tot de tijd van de profeet Samuel.

21 Toen vroeg ons volk om een koning en God gaf Saul, de zoon van Kis, uit de stam Benjamin. Dat duurde veertig jaar.

22 God zette hem af en stelde David aan als hun koning. Hij verklaarde over hem: 'In David, de zoon van Isai, heb ik een man naar mijn hart gevonden, die alles zal doen wat Ik wil.'

23 Uit Davids afstammelingen heeft God zoals beloofd een redder voor Israël voortgebracht: Jezus.

24 Maar voordat Jezus kwam, verkondigde Johannes aan het hele volk Israël een doop van inkeer.

25 En toen hij zijn opdracht bijna had voltooid,

zei Johannes: 'Ik ben niet de persoon die jullie denken dat ik ben. Maar let goed op, na mij komt er Iemand anders en ik ben het niet waard om zijn schoenen voor Hem los te maken.'

²⁶ Volksgenoten, afstammelingen van Abraham, en ook jullie anderen die ontzag voor God hebben, het nieuws van deze redding is aan ons bekendgemaakt.

²⁷ De inwoners van Jeruzalem en hun leiders hebben Hem niet herkend. Door Jezus te veroordelen, vervulden zij de woorden van de profeten die elke sabbat worden voorgelezen.

²⁸ Hoewel ze geen enkele grond voor een doodvonnis konden vinden, vroegen ze Pilatus om zijn doodstraf.

²⁹ En na alles te hebben uitgevoerd dat over Hem was geschreven, haalden ze Hem van het kruis en legden Hem in een graf.

³⁰ God heeft Hem echter uit de dood doen verrijzen.

³¹ In de loop van vele dagen verscheen Hij aan de mensen die met Hem samen uit Galilea naar Jeruzalem waren gereisd en die nu over Hem getuigen aan het Joodse volk.

³² En wij verkondigen jullie het goede nieuws: wat God aan onze voorouders had beloofd,

³³ heeft Hij voor ons, hun afstammelingen, vervuld door Jezus te doen verrijzen. Zo staat het ook in Psalm 2:

'Jij bent mijn Zoon, vandaag heb Ik Je verwekt.'

³⁴ Dat God Jezus uit de dood zou doen verrijzen zodat Hij niet tot ontbinding zou overgaan, had Hij reeds voorspeld met deze woorden:

‘De betrouwbare, heilige zegeningen die aan David waren beloofd, zal Ik aan jullie geven.’

³⁵ En elders zegt Hij:

‘U zal uw toegewijde niet tot ontbinding laten overgaan.’

³⁶ David zelf is gestorven, nadat hij de mensen van zijn eigen volk had gediend volgens Gods plan. Hij is bij zijn voorouders begraven en zijn lichaam is vergaan.

³⁷ Maar het lichaam van de Persoon die God heeft doen verrijzen, is niet vergaan.

³⁸ Daarom, vrienden, moeten jullie weten dat dankzij Hem de vergeving van zonden aan jullie wordt verkondigd.

³⁹ Ieder die in Hem gelooft, wordt vrijgesproken van alle schuld waarvoor geen vrijspraak mogelijk was op basis van de Wet van Mozes.

⁴⁰ Pas dus op dat jullie niet overkomt wat in de Profeten als volgt wordt omschreven:

⁴¹ ‘Kijk, spotters, verwonder je en verdwijn, want Ik ga in jullie tijd iets doen dat jullie niet zullen geloven wanneer iemand het jullie vertelt.’ ”

⁴² Toen Paulus en Barnabas naar buiten gingen, drong men er bij hen op aan, de volgende sabbat opnieuw over dit onderwerp te spreken.

⁴³ Na afloop van de samenkomst gingen veel van de Joden en van de mensen die God vereerden en zich tot het jodendom hadden bekeerd, met Paulus en Barnabas mee. Die spraken met hen om hen aan te sporen zich aan Gods genade vast te houden.

⁴⁴ De volgende sabbat kwam bijna de hele stad bijeen om het Woord van de Heer te horen.

⁴⁵ Toen de Joden de mensenmassa zagen, werden ze door afgunst overmand. Ze spraken de woorden van Paulus tegen en belasterden hem.

⁴⁶ Paulus en Barnabas zeiden echter vrijmoedig: "Het was nodig om het Woord van God eerst aan jullie te vertellen. Maar nu jullie het afwijzen en zelf aangeven dat jullie het eeuwig leven niet waard zijn, richten wij ons voortaan tot de niet-Joden.

⁴⁷ Want de Heer heeft ons opgedragen: 'Ik heb je aangesteld tot een licht voor de volken, om redding te brengen tot aan de uithoeken van de aarde.'

⁴⁸ Toen de niet-Joden dit hoorden, verheugden ze zich en verheerlijkten ze het Woord van de Heer. Iedereen die voor het eeuwig leven bestemd was, kwam tot geloof.

⁴⁹ Het Woord van de Heer raakte in de hele omgeving bekend.

⁵⁰ Toen stookten de Joden de voorname vrouwen die God vereerden en de leiders van de stad op tegen Paulus en Barnabas, ontketenden een vervolging en verdreven hen uit hun gebied.

⁵¹ Maar Paulus en Barnabas schudden het stof van hun voeten als een teken van afkeuring en gingen naar Ikonium.

⁵² De nieuwe volgelingen van Jezus waren echter vervuld van vreugde en van de Heilige Geest.

14

¹ In Ikonium gebeurde hetzelfde: Paulus en

Barnabas gingen naar de Joodse synagoge en een groot aantal Joden en Grieken kwam tot geloof.

² Maar de Joden die het geloof afwezen, stookten de niet-Joden op en brachten hen in een vijandige stemming ten opzichte van de christenen.

³ Paulus en Barnabas bleven daar lange tijd en spraken vrijmoedig over de Heer. En Hij bevestigde de verkondiging van zijn genade, door hen in staat te stellen tekenen en wonderen te doen.

⁴ De mensen in de stad raakten verdeeld: sommigen waren voor de Joden, anderen voor de apostelen.

⁵ Toen bepaalde niet-Joden, Joden en hun leiders op het punt stonden om Paulus en Barnabas te mishandelen en te stenigen,

⁶ kwamen die het te weten en vluchtten ze naar de Lykaonische steden Lystra en Derbe en het omliggende gebied.

⁷ Ook daar verkondigden ze het evangelie.

⁸ In Lystra was een man die geen macht over zijn voeten had; hij was verlamd vanaf zijn geboorte en had nooit kunnen stappen.

⁹ Toen hij naar Paulus' boodschap aan het luisteren was, keek deze hem recht aan en zag hij dat de man het geloof had om te worden genezen.

¹⁰ Toen riep Paulus: "Ga recht op je voeten staan!" De man sprong op en begon te stappen.

¹¹ Toen de mensen zagen wat Paulus had gedaan, begonnen ze luid in het Lykaonisch te roepen: "De goden zijn in mensengedaante naar ons neergedaald!"

¹² Ze noemden Barnabas Zeus en Paulus Hermes, omdat Paulus de woordvoerder was.

¹³ Vlak buiten de stad was een tempel van Zeus. De priester bracht stieren en bloemenkransen naar de stadspoorten en wilde samen met de mensenmassa offers aan hen brengen.

¹⁴ Maar de apostelen – Barnabas en Paulus – hoorden daarvan, scheurden hun kleren, stortten zich in de menigte en riepen:

¹⁵ “Vrienden, waarom doen jullie dat? Wij zijn mensen, net als jullie, en het goede nieuws dat wij verkondigen is dat jullie je van deze zinloosheid moeten afkeren naar de levende God, die de hemel en de aarde en de zee met alles daarin heeft gemaakt.

¹⁶ In het verleden heeft Hij toegelaten dat alle volken hun eigen gang gingen.

¹⁷ Toch liet Hij van zich weten, want Hij toonde zijn goedheid door vanuit de hemel regen en vruchtbare seizoenen aan jullie te geven en te zorgen dat jullie overvloedig te eten hebben en tevreden zijn.”

¹⁸ Hoewel ze dit zeiden, konden ze de menigte er ternauwernood van weerhouden, offers aan hen te brengen.

¹⁹ Toen arriveerden er echter Joodse mensen uit Antiochië en Ikonium, die de mensenmassa voor zich wonnen. Ze stenigden Paulus en sleepten hem de stad uit, in de veronderstelling dat hij dood was.

²⁰ Maar toen de volgelingen van Jezus om hem heen gingen staan, stond hij op en ging hij de stad binnen. De volgende dag vertrok hij met

Barnabas naar Derbe.

²¹ In die stad verkondigden ze het evangelie en maakten ze veel volgelingen van Jezus. Vervolgens keerden ze terug naar Lystra, Ikonium en Antiochië.

²² Daar bemoedigden ze de volgelingen van Jezus en spoorden hen aan om bij het geloof te blijven. “We moeten nog veel ellende doorstaan voordat we Gods koninkrijk binnengaan”, zeiden ze.

²³ In elke kerkgemeenschap stelden ze oudsten aan, die ze in gebed en vasten opdroegen aan de Heer op wie ze hun vertrouwen hadden gesteld.

²⁴ Nadat ze door Pisidië waren gereisd, kwamen ze in Pamfylië.

²⁵ En nadat ze in Perge het woord hadden verkondigd, gingen ze naar Attalia.

²⁶ Daarvandaan voeren ze terug naar Antiochië, waar ze eerder aan Gods genade waren toevertrouwd voor de taak die ze nu hadden voltooid.

²⁷ Na hun aankomst riepen ze de kerkgemeenschap bijeen en brachten ze verslag uit van wat God door hen had gedaan en hoe Hij de deur van het geloof had geopend voor de niet-Joden.

²⁸ Ze bleven lange tijd bij de volgelingen van Jezus.

15

¹ Toen kwamen er mensen uit Judea, die de christenen in Antiochië leerden: “Als jullie niet worden besneden volgens het gebruik dat door Mozes is opgelegd, kunnen jullie niet gered worden.”

² En omdat Paulus en Barnabas hen krachtig tegenspraken en er grote onenigheid ontstond, werd besloten Paulus, Barnabas en enkele anderen uit hun midden naar de apostelen en oudsten in Jeruzalem te sturen om de kwestie met hen te bespreken.

³ Nadat de kerkgemeenschap hen uitgeleide had gedaan, reisden ze door Fenicië en Samaria, waar ze alle christenen blij maakten door hun uitgebreid te vertellen over de bekering van de niet-Joden.

⁴ In Jeruzalem aangekomen, werden ze door de kerkgemeenschap, de apostelen en de oudsten verwelkomd en brachten ze verslag uit over hetgeen God met hen had gedaan.

⁵ Maar enkele farizeeën die tot geloof waren gekomen, stonden op en zeiden: "Die mensen moeten worden besneden en ze moeten worden verplicht zich aan de Wet van Mozes te houden."

⁶ Daarom kwamen de apostelen en oudsten bijeen om zich over deze kwestie te beraden.

⁷ Nadat er uitgebreid was gediscussieerd, stond Petrus op en sprak hen toe: "Geloofsgenoten, zoals jullie weten, heeft God mij enige tijd geleden uit jullie midden uitgekozen, opdat de niet-Joden de boodschap van het evangelie uit mijn mond zouden horen en tot geloof zouden komen.

⁸ En God, die het hart van de mensen kent, heeft dat bevestigd door hun de Heilige Geest te schenken, zoals eerder aan ons.

⁹ Hij maakt geen onderscheid tussen ons en hen, want Hij heeft hun harten gereinigd door het geloof.

¹⁰ Waarom stellen jullie God dan op de proef door een juk op de schouders van de volgelingen van Jezus te leggen dat noch onze voorvaders noch wijzelf konden dragen?

¹¹ Want wij geloven dat het door de genade van de Heer Jezus is dat wij – en ook zij – gered worden.”

¹² Alle aanwezigen werden stil en luisterden naar het verslag van Barnabas en Paulus over de tekenen en wonderen die God door hen had gedaan onder de niet-Joden.

¹³ Toen ze waren uitgesproken, reageerde Jakobus: “Geloofsgenoten, luister naar mij.

¹⁴ Simeon heeft uiteengezet hoe God reeds in het begin van plan was om uit de niet-Joden mensen uit te kiezen die voortaan zijn naam zouden dragen.

¹⁵ De woorden van de profeten stemmen hiermee overeen, want er staat:

¹⁶ ‘Daarna kom Ik terug en herbouw ik de vervallen hut van David;

Ik zal de ruïnes ervan herbouwen en herstellen,

¹⁷ opdat het overgebleven deel van de mensheid de Heer zal zoeken, zelfs de volken die Ik heb geroepen om mijn naam te dragen,

zegt de Heer die deze dingen doet,

¹⁸ dingen die Hem altijd al bekend zijn.’

¹⁹ Daarom ben ik van oordeel dat we het niet moeilijk moeten maken voor de niet-Joden die zich tot God bekeren,

²⁰ maar dat we hun moeten schrijven dat ze zich moeten onthouden van dingen die onrein

zijn omdat ze aan afgoden zijn gewijd, van seksueel wangedrag, van vlees van verstikte dieren en van bloed.

²¹ Want de Wet van Mozes wordt vanouds in elke stad verkondigd en elke sabbat in de synagogen voorgelezen.”

²² Toen besloten de apostelen en de oudsten samen met de hele kerkgemeenschap, enkele van hun eigen mannen uit te kiezen en die samen met Paulus en Barnabas naar Antiochië te sturen. Dit waren Judas (die Barsabbas wordt genoemd) en Silas, mannen die leiders waren onder de christenen.

²³ Ze gaven hun de volgende brief mee:

“Van: de apostelen en de oudsten, jullie geloofsgenoten.

Aan: onze niet-Joodse geloofsgenoten in Antiochië, Syrië en Cilicië.

Gegroet!

²⁴ Wij hebben gehoord dat jullie zijn verontrust door mensen die bij ons vandaan komen maar geen mandaat van ons hadden, en die jullie met hun uitspraken diep hebben geschokt.

²⁵ Daarom hebben wij gezamenlijk besloten, mannen uit te kiezen die we naar jullie toe sturen, samen met onze vrienden Barnabas en Paulus.

²⁶ Die twee hebben hun levens op het spel gezet voor onze Heer Jezus Christus.

²⁷ Wij sturen dus Judas en Silas mee; zij zullen ons schrijven mondeling bevestigen.

²⁸ Want de Heilige Geest is van oordeel – en wij ook – dat jullie geen zwaardere last moet worden opgelegd dan de volgende vereisten:

²⁹ je onthouden van vlees van afgodenoffers, bloed, vlees van verstikte dieren en seksueel wangedrag. Als jullie die dingen vermijden, handelen jullie juist.

Het ga jullie goed.”

³⁰ Nadat ze afscheid hadden genomen, reisden de mannen naar Antiochië, waar ze alle christenen bijeenriepen en de brief overhandigden.

³¹ De christenen lazen de brief en waren verheugd over de bemoedigende inhoud.

³² Judas en Silas, die allebei ook profeet waren, bemoedigden en versterkten de christenen door hen langdurig toe te spreken.

³³ Nadat ze daar enige tijd waren geweest, lieten de christenen hen met hun vredeswens terugkeren naar degenen die hen hadden gezonden.

³⁵ Maar Paulus en Barnabas bleven in Antiochië, waar zij en veel anderen het Woord van de Heer onderwezen en verkondigden.

³⁶ Na een aantal dagen zei Paulus tegen Barnabas: “Laten we teruggaan naar iedere stad waar we het Woord van de Heer hebben verkondigd, om de christenen te bezoeken en te kijken hoe het met hen gaat.”

³⁷ Barnabas wilde ook Johannes meenemen, die Markus wordt genoemd.

³⁸ Paulus vond het echter beter om hem niet mee te nemen, omdat hij hen in Pamfylië had verlaten en het werk niet met hen had voortgezet.

³⁹ Het meningsverschil was zo groot dat ze uiteengingen. Barnabas voer naar Cyprus en nam Markus mee.

⁴⁰ Paulus koos Silas en vertrok, nadat hij door de christenen aan de genade van de Heer was opgedragen.

⁴¹ Hij reisde door Syrië en Cilicië en be-
moedigde daar de kerkgemeenschappen.

16

¹ Paulus kwam aan in Derbe en in Lystra. Daar trof hij een volgeling van Jezus aan die Timoteüs heette, de zoon van een gelovige Joodse vrouw en een Griekse vader.

² De christenen in Lystra en Ikonium spraken lovend over hem.

³ Paulus wilde hem meenemen op reis en liet hem besnijden omwille van de Joodse mensen die in dat gebied woonden, want iedereen wist dat zijn vader een niet-Jood was.

⁴ Op hun tocht langs de steden vertelden ze de christenen over het besluit dat de apostelen en oudsten in Jeruzalem hadden genomen en waaraan men zich voortaan moest houden.

⁵ De kerkgemeenschappen werden gesterkt in het geloof en het aantal christenen nam elke dag toe.

⁶ Paulus en zijn reisgenoten trokken door het gebied van Frygië en Galatië, omdat de Heilige Geest niet toeliet dat ze het woord verkondigden in Asia.

⁷ Toen ze Mysië bereikten, probeerden ze Bitynië binnen te gaan, maar Jezus' Geest weerhield hen daarvan.

⁸ Dus reisden ze verder door Mysië en kwamen aan in Troas.

⁹ 's Nachts kreeg Paulus een visioen. Hij zag een Macedoniër staan, die hem smeekte: "Kom naar Macedonië en help ons!"

¹⁰ Onmiddellijk nadat hij dat visioen had gehad, wilden we naar Macedonië vertrekken, omdat we eruit opmaakten dat God ons had geroepen om het evangelie aan de mensen daar te verkondigen.

¹¹ We voeren uit Troas weg, zetten koers naar Samotrake en voeren de volgende dag verder naar Neapolis.

¹² Vervolgens reisden we naar Filippi, een stad in Macedonië, de belangrijkste in dat gebied en een Romeinse kolonie. In die stad bleven we enkele dagen.

¹³ Op de sabbat gingen we naar een plaats bij de rivier buiten de stadspoort, waarvan we vermoedden dat het een plaats van gebed was. We namen plaats en spraken met de vrouwen die waren bijeengekomen.

¹⁴ Daar was een vrouw die God vereerde. Ze heette Lydia, kwam uit de stad Tyatira en was handelaar in paarse stoffen. Terwijl zij luisterde, opende de Heer haar hart, zodat ze op Paulus' boodschap inging.

¹⁵ Nadat zij en haar huishouden waren gedoopt, verzocht ze: "Als jullie mij beschouwen als gelovige in de Heer, kom dan in mijn huis logeren." Ze drong er bij ons op aan.

¹⁶ Op een dag toen we naar de plaats van gebed gingen, kwam ons een slavin tegemoet die een waarzeggende geest had. Haar eigenaars verdienden veel aan haar toekomstvoorspellingen.

¹⁷ Zij kwam voortdurend achter Paulus en ons aan en riep dan: “Deze mensen zijn dienaren van de Allerhoogste God, zij verkondigen hoe men gered kan worden.”

¹⁸ Ze deed dit vele dagen achtereen. Uiteindelijk raakte Paulus zo geïrriteerd dat hij zich omdraaide en tegen de geest zei: “Ik beveel je in naam van Jezus Christus om uit haar weg te gaan.” Op dat moment ging de geest uit haar weg.

¹⁹ Toen haar eigenaars zagen dat hun bron van inkomsten weg was, grepen ze Paulus en Silas en sleurden hen naar de stadsbestuurders op het marktplein.

²⁰ Ze leidden hen aan de magistraten voor en zeiden: “Deze mensen brengen onze stad in oproer. Het zijn Joden

²¹ en ze verkondigen praktijken die wij, Romeinen, niet mogen aanvaarden of naleven.”

²² Nu keerde ook de menigte zich tegen Paulus en Silas en de stadsbestuurders bevalen hun de kleren van het lijf te rukken en hen met stokken af te ranselen.

²³ Nadat ze hun veel slagen hadden toegebracht, gooiden ze hen in de gevangenis en droegen de cipier op, hen streng te bewaken.

²⁴ Omdat hij die opdracht had gekregen, zette hij hen in de binnenste cel en sloot hij hun voeten in een blok.

²⁵ Rond middernacht – Paulus en Silas waren tot God aan het bidden en zingen en de andere gevangenen waren naar hen aan het luisteren –

²⁶ was er ineens een zware aardbeving. Het fundament van de gevangenis schudde ervan.

Meteen gingen alle deuren open en raakten alle boeien los.

²⁷ De cipier, die wakker was geworden en de geopende deuren van de gevangenis zag, trok zijn zwaard om zichzelf om te brengen, want hij dacht dat de gevangenen waren ontsnapt.

²⁸ Maar Paulus riep luid: "Doe uzelf geen kwaad, we zijn allemaal hier!"

²⁹ De cipier liet licht brengen, haastte zich naar binnen en viel bevend voor Paulus en Silas neer.

³⁰ Hij bracht hen naar buiten en vroeg: "Heren, wat moet ik doen om te worden gered?"

³¹ Ze zeiden: "Geloof in de Heer Jezus en u zal gered zijn, u en uw huishouden."

³² Ze verkondigden het Woord van de Heer, aan hem en aan iedereen in zijn huis.

³³ Hij nam hen nog op dat uur van de nacht mee om hun wonden te laten wassen. Ook werden hij en zijn hele huishouden onmiddellijk gedoopt.

³⁴ Hij leidde hen zijn huis binnen en zette hun een maaltijd voor. Hij en zijn hele huishouden waren dolblij dat ze tot geloof in God waren gekomen.

³⁵ Toen het ochtend werd, stuurden de magistraten de gerechtsdienaren met de boodschap: "Laat die mannen maar vrij."

³⁶ De cipier bracht het volgende bericht over aan Paulus: "De magistraten hebben laten weten dat u vrijgelaten moet worden. U mag vertrekken. Ga in vrede."

³⁷ Maar Paulus antwoordde: "Ze hebben ons zonder proces in het openbaar stokslagen laten geven hoewel we Romeinse staatsburgers zijn, en

ze hebben ons in de gevangenis gegoooid. En nu sturen ze ons onopgemerkt weg? Nee hoor, laat ze zelf maar komen om ons uitgeleide te doen.”

³⁸ De gerechtsdienaren brachten deze woorden over aan de magistraten. Die schrokken toen ze hoorden dat Paulus en Silas Romeinen waren.

³⁹ Ze kwamen hun excuses aanbieden, leidden hen de gevangenis uit en verzochten hen de stad te verlaten.

⁴⁰ Uit de gevangenis gekomen, gingen Paulus en Silas naar Lydia. En toen ze de christenen daar hadden gezien en bemoedigd, vertrokken ze.

17

¹ Ze trokken door Amfipolis en Apollonia en kwamen in Tessalonica, waar een Joodse synagoge was.

² Zoals hij gewoon was, ging Paulus erheen en drie sabbatten lang debatteerde hij met de Joden op basis van de Schriften.

³ Hij legde uit en toonde aan dat de Messias moest lijden en uit de dood verrijzen. Hij zei: “Deze Messias is Jezus, die ik aan jullie verkondig.”

⁴ Sommigen van hen raakten overtuigd en sloten zich bij Paulus en Silas aan, evenals een groot aantal Grieken die God vereerden en veel voorname vrouwen.

⁵ Maar de andere Joden werden afgunstig en met enkele slechte mensen die ze uit het straatvolk hadden verzameld, vormden ze een bende waarmee ze de stad in oproer brachten. Ze bestormden het huis van Jason met de bedoeling Paulus en Silas door het volk te laten berechten.

⁶ Maar toen ze hen niet vonden, sleurden ze Jason en enkele andere christenen naar het stadsbestuur en riepen: "De mensen die het hele rijk op zijn kop hebben gezet, zijn ook hier aangekomen,

⁷ en Jason heeft hen in huis gehaald. Ze overtredden allemaal de decreten van de keizer door te zeggen dat er een andere koning is: Jezus!"

⁸ Het volk en de stadsbestuurders raakten in verwarring toen ze dit hoorden.

⁹ Ze lieten Jason en de anderen een borgsom betalen en lieten hen gaan.

¹⁰ Zodra het nacht werd, stuurden de christenen Paulus en Silas naar Berea. Daar aangekomen gingen ze naar de Joodse synagoge.

¹¹ De mensen daar waren vriendelijker dan in Tessalonica. Ze aanvaardden de boodschap met veel enthousiasme en raadpleegden dagelijks de Schriften om te controleren of deze dingen juist waren.

¹² Velen van hen kwamen tot geloof, en ook een groot aantal voorname niet-Joodse vrouwen en veel niet-Joodse mannen.

¹³ Maar toen de Joden in Tessalonica ontdekten dat het Woord van God nu ook door Paulus werd verkondigd in Berea, gingen ze daarheen om de mensen op te hitsen en verwarring te zaaien.

¹⁴ De christenen stuurden Paulus meteen weg, naar de kust, maar Silas en Timoteüs bleven achter.

¹⁵ De mensen die Paulus begeleidden, brachten hem tot Athene. Toen keerden ze terug met de boodschap voor Silas en Timoteüs, dat die zich zo snel mogelijk bij hem moesten voegen.

¹⁶ Terwijl Paulus in Athene op hen wachtte, zag hij dat de stad vol afgodsbeelden stond. Dat choqueerde hem.

¹⁷ Daarom debatteerde hij in de synagoge met de Joden en de mensen die God vereerden, en sprak hij op het marktpllein de mensen toe die hij daar dagelijks aantrof.

¹⁸ Ook enkele epicurese en stoïcijnse filosofen debatteerden met hem. Sommigen zeiden: "Wat probeert die praatjesmaker te vertellen?" Anderen zeiden: "Kennelijk is hij een prediker van vreemde goden," omdat hij het evangelie van Jezus en de verrijzenis verkondigde.

¹⁹ Dus nodigden ze Paulus uit om mee te komen naar de Areopagus. Daar vroegen ze: "Mogen wij weten wat die nieuwe leer is waarover u spreekt?"

²⁰ U vertelt dingen die ons vreemd in de oren klinken en we willen graag weten wat ze betekenen."

²¹ Alle Atheners en de vreemdelingen die er woonden besteedden hun tijd namelijk aan niets anders dan het praten over en luisteren naar nieuwe ideeën.

²² Daarom ging Paulus in de Areopagus staan en sprak hij de mensen toe: "Inwoners van Athene, ik zie dat jullie in alle opzichten heel godsdienstig zijn.

²³ Want toen ik rondwandelde en bekeek wat jullie vereren, trof ik ook een altaar aan met het opschrift 'aan een onbekende god'. Wat jullie dus vereren maar niet kennen, zal ik nu aan jullie bekendmaken.

²⁴ De God die de wereld en alles daarin heeft

gemaakt, de Heer van hemel en aarde, woont niet in tempels die door mensen zijn gemaakt.

²⁵ Ook wordt Hij niet door mensenhanden onderhouden alsof Hij iets nodig heeft: Hij geeft alle mensen het leven, hun adem, in feite alles.

²⁶ Uit één mens heeft Hij alle volken gemaakt om de hele aardbodem te bewonen en Hij heeft bepaald in welke tijden en binnen welke grenzen ze zouden leven.

²⁷ God deed dat met de bedoeling dat ze Hem zouden zoeken en Hem misschien al rondtastend zouden vinden. Toch is Hij niet ver van ieder van ons.

²⁸ Want 'in Hem leven wij, bewegen wij en bestaan wij'. Zoals enkele van uw dichters hebben gezegd: 'Ook wij zijn van Hem afkomstig.'

²⁹ Maar als wij uit God afkomstig zijn, moeten we niet denken dat het goddelijke is als een gouden, zilveren of stenen beeld dat voortkomt uit de artistieke bekwaamheid van een mens.

³⁰ Vroeger heeft God die onwetendheid gedoogd, maar nu roept Hij alle mensen overal op, tot inkeer te komen.

³¹ Hij heeft namelijk een dag vastgesteld waarop Hij de hele wereld rechtvaardig zal oordelen door de Man die Hij heeft aangesteld. En Hij heeft het bewijs hiervoor aan alle mensen geleverd door Hem uit de dood te doen verrijzen."

³² Toen ze over de verrijzenis van doden hoorden, dreven sommigen daar de spot mee, maar anderen zeiden: "Hierover willen we nog wel eens naar u luisteren."

³³ Zo vertrok Paulus uit hun midden.

³⁴ Maar enkele mensen sloten zich bij hem aan

en kwamen tot geloof, waaronder Dionysius de Areopagiet, een vrouw die Damaris heette en een aantal anderen.

18

¹ Hierna vertrok Paulus uit Athene naar Korinte.

² Daar ontmoette hij een Joodse man die Aquila heette en uit Pontus afkomstig was. Hij was onlangs met zijn vrouw Priscilla uit Italië aangekomen, omdat Claudius had bevolen dat alle Joodse mensen uit Rome moesten vertrekken. Paulus ging bij hen op bezoek,

³ en omdat hij hetzelfde beroep had, bleef hij bij hen wonen en werken. Ze waren namelijk tentenmakers van beroep.

⁴ Elke sabbat debatteerde Paulus in de synagoge en probeerde hij zowel Joden als Grieken te overtuigen.

⁵ Maar nadat Silas en Timoteüs uit Macedonië waren aangekomen, concentreerde Paulus zich op de verkondiging van het Woord. Hij verklaarde aan de Joodse mensen dat Jezus de Messias is.

⁶ Toen zij hem echter tegenspraken en bespotten, schudde hij het stof van zijn kleren en zei tegen hen: "Jullie zijn verantwoordelijk voor je eigen ondergang. Ik heb er geen schuld aan. Voortaan ga ik naar de niet-Joden."

⁷ Hij verliet de synagoge en trok in bij iemand die God vereerde. Die man heette Titius Justus en zijn huis stond naast de synagoge.

⁸ Crispus, de synagogebestuurder, kwam met zijn hele huishouden tot geloof in de Heer. Ook

veel andere Korintiërs die naar Paulus hadden geluisterd, kwamen tot geloof en werden gedoopt.

⁹ 's Nachts zei de Heer in een visioen tegen Paulus: "Wees niet bang, blijf spreken en zwijg niet,

¹⁰ want Ik ben bij je en niemand zal je aanvallen of kwaad doen, want er zijn in deze stad veel mensen die bij Mij horen."

¹¹ Paulus bleef een jaar en zes maanden en leerde hun het Woord van God.

¹² Maar toen Gallio proconsul van Achaje was geworden, keerden de Joden in Korinte zich gezamenlijk tegen Paulus en brachten hem naar Gallio's rechterstoel.

¹³ Ze zeiden: "Deze man haalt de mensen over om God te vereren op een manier die in strijd is met de wet."

¹⁴ Net toen Paulus op het punt stond iets te zeggen, zei Gallio tegen de Joden: "Als het hier zou gaan om een misdrijf of een kwaadaardig vergrijp, zou het terecht zijn dat ik jullie aanhoor.

¹⁵ Maar omdat deze onenigheid woorden, namen en jullie eigen wetten betreft, moeten jullie zelf maar zien. Over deze dingen wil ik geen rechter zijn."

¹⁶ En hij stuurde hen bij de rechterstoel vandaan.

¹⁷ Toen vielen ze allemaal Sostenes de synagogebeheerder aan; ze sloegen hem voor de rechterstoel in elkaar. Maar Gallio trok zich er niets van aan.

¹⁸ Paulus bleef nog een aantal dagen in Korinte, maar nam toen afscheid van de christenen daar

en voer met Priscilla en Aquila naar Syrië. Hij liet echter eerst in Kenchreeën zijn haren knippen, omdat hij een plechtige gelofte had afgelegd.

¹⁹ Toen ze in Efeze aankwamen, liet hij Prisca en Aquila achter, maar ging zelf naar de synagoge om met de Joodse mensen te debatteren.

²⁰ Toen die hem vroegen wat langer te blijven, sloeg hij dat af.

²¹ Maar bij zijn vertrek zei hij: “Als God het wil, kom ik later bij jullie terug.” Toen voer hij uit Efeze weg.

²² Hij ging aan land in Caesarea, ging naar Jeruzalem om de kerkgemeenschap daar te begroeten en reisde verder naar Antiochië.

²³ Nadat hij daar enige tijd was geweest, vertrok hij om door het gebied van Galatië en door Frygië te trekken en alle volgelingen van Jezus daar te versterken.

²⁴ Intussen kwam er een Joodse man naar Efeze die Apollos heette en uit Alexandrië afkomstig was. Hij was hoogopgeleid en had een grondige kennis van de Schriften.

²⁵ Hij had onderricht ontvangen over de Weg van de Heer en sprak met veel enthousiasme. Wat hij over Jezus leerde was correct, maar hij kende enkel de doop van Johannes.

²⁶ Hij begon vrijmoedig in de synagoge te spreken. Toen Priscilla en Aquila hem hadden horen spreken, namen ze hem apart en legden ze de Weg van God nauwkeuriger aan hem uit.

²⁷ En toen hij naar Achaje wilde doorreizen, beïnvloedden zijn medegelovigen hem en schreven ze aan de volgelingen van Jezus daar dat die hem

moesten verwelkomen. In Achaje aangekomen, was Apollos een grote steun voor de mensen die door genade tot geloof waren gekomen.

²⁸ Hij weerlegde de Joden namelijk krachtig door publiekelijk aan de hand van de Schriften te bewijzen dat Jezus de Messias is.

19

¹ Terwijl Apollos in Korinte was, kwam Paulus na een reis door het binnenland aan in Efeze, waar hij enkele volgelingen van Jezus ontmoette.

² Hij vroeg hun: "Hebben jullie de Heilige Geest ontvangen toen jullie tot geloof kwamen?" Ze antwoordden: "Nee, we hebben zelfs niet over het bestaan van een Heilige Geest gehoord."

³ Hij vroeg: "Welke doop hebben jullie dan ondergaan?" Ze zeiden: "De doop van Johannes."

⁴ Paulus zei: "De doop van Johannes was een doop van inkeer. Johannes vertelde de mensen dat ze moesten geloven in de Persoon die na hem zou komen, dat wil zeggen: in Jezus."

⁵ Toen ze dat hoorden, lieten ze zich dopen in de naam van de Heer Jezus.

⁶ En toen Paulus hun de handen oplegde, kwam de Heilige Geest over hen en begonnen ze in andere talen te spreken en te profeteren.

⁷ In totaal ging het om ongeveer twaalf personen.

⁸ Paulus ging naar de synagoge, waar hij drie maanden lang ongehinderd over Gods koninkrijk debatteerde en overtuigend sprak.

⁹ Maar toen sommigen halsstarrig weigerden te geloven en de Weg belasterden bij de mensen,

trok hij zich uit de synagoge terug. Hij nam de volgelingen van Jezus met zich mee en sprak voortaan elke dag in het auditorium van Tyrannus.

¹⁰ Dit duurde twee jaar en daardoor hoorden alle inwoners van Asia, zowel Joden als Grieken, het Woord van de Heer.

¹¹ God gebruikte Paulus om buitengewone wonderen te doen.

¹² Er werden zelfs doeken en werkschorten die met zijn huid in contact waren geweest, naar de zieken gebracht, zodat hun aandoeningen verdwenen en de boze geesten uit hen weggingen.

¹³ Er waren echter ook enkele rondreizende Joodse exorcisten, die probeerden in naam van de Heer Jezus boze geesten uit te drijven door te zeggen: "Ik bezweer jullie bij de Jezus die door Paulus wordt verkondigd!"

¹⁴ Een zekere Skevas, een Joodse hoofdpriester, had zeven zonen die dit deden.

¹⁵ Toen antwoordde de boze geest: "Ik ken Jezus en ik weet wie Paulus is, maar wie zijn jullie?"

¹⁶ De persoon sprong op hen af en overmeesterde hen allen. Hij was zoveel sterker dan zij, dat ze naakt en verwond uit dat huis vluchtten.

¹⁷ Dit raakte bekend bij alle inwoners van Efeze, zowel Joden als Grieken. Ze raakten allen door angst bevangen en de naam van de Heer Jezus werd grootgemaakt.

¹⁸ Veel mensen die tot geloof kwamen, kwamen opbiechten en bekennen wat ze hadden misdreven.

¹⁹ Een aantal mensen die magie hadden bedreven, verzamelden hun boeken en ver-

brandden die in het openbaar. Toen de waarde ervan werd berekend, kwam men uit op 50.000 zilverstukken.

²⁰ Door dit grootse gebeuren kreeg de boodschap van de Heer steeds meer gehoor en aanhang.

²¹ Na deze gebeurtenissen vatte Paulus het plan op, via Macedonië en Achaje naar Jeruzalem te reizen. Hij zei: "Nadat ik daar ben geweest, moet ik ook Rome bezoeken."

²² Hij stuurde twee van zijn assistenten, Timoteüs en Erastus, naar Macedonië, maar bleef zelf wat langer in Asia.

²³ Rond die tijd ontstond er grote commotie over de Weg.

²⁴ Er was namelijk een zilversmid die Demetrius heette en die met de vervaardiging van zilveren artemistempeltjes een aanzienlijk inkomen aan de ambachtslieden bezorgde.

²⁵ Hij belegde een vergadering voor hen en voor de mensen met aanverwante beroepen, en zei: "Mensen, zoals jullie weten is onze welvaart van deze werkzaamheden afhankelijk.

²⁶ Maar jullie zien en horen ook dat die Paulus een groot aantal mensen heeft overtuigd en op een dwaalspoor gebracht, niet alleen in Efeze maar in bijna heel Asia, door te zeggen dat handgemaakte goden geen echte goden zijn.

²⁷ Nu bestaat niet alleen het gevaar dat ons vak in diskrediet raakt, maar ook dat de tempel van de grote godin Artemis zijn aanzien verliest en zij die door heel Asia en het hele rijk wordt vereerd van haar verhevenheid wordt beroofd."

²⁸ Toen ze dat hoorden, werden ze razend van woede en schreeuwden ze: "Groot is de Artemis van de Efeziërs!"

²⁹ De stad raakte in rep en roer. De mensen stormden allemaal naar het theater, waarbij ze Gajus en Aristarchus, Macedonische reisgenoten van Paulus, met zich meesleurden.

³⁰ Paulus wilde zich in de menigte begeven, maar de volgelingen van Jezus hielden hem tegen.

³¹ Enkele hoge provinciefunctionarissen die met hem bevriend waren, lieten hem dringend waarschuwen dat hij zich beter niet in het theater zou vertonen.

³² De mensen schreeuwden door elkaar heen en de bijeenkomst verliep chaotisch. De meesten wisten zelfs niet waarom ze waren samengekomen.

³³ Sommigen in de menigte schreeuwden instructies naar Alexander, die door de Joden naar voren werd geduwd. Alexander gaf met een handgebaar aan dat hij een verdedigingstoespraak wilde geven aan het volk.

³⁴ Maar toen ze beseften dat hij een Jood was, scandeerden ze twee uur lang: "Groot is de Artemis van de Efeziërs!"

³⁵ Nadat de stadssecretaris de menigte tot bedaren had gebracht, zei hij: "Efeziërs, er is toch geen mens die niet weet dat de stad Efeze de zorg draagt voor de tempel van de verheven Artemis en voor haar beeld dat uit de hemel gevallen is?"

³⁶ Aangezien deze dingen niet kunnen worden ontkend, moeten jullie je kalmte bewaren en geen domme dingen doen.

³⁷ Want de mannen die jullie hierheen hebben gebracht, zijn geen tempelrovers en hebben jullie godin niet belasterd.

³⁸ Als Demetrius en zijn vakgenoten dus iets tegen iemand hebben, dan zijn er rechtszittingen met proconsuls. Laten zij dan maar klacht indienen.

³⁹ En als jullie nog iets wensen, moet dat in een wettige vergadering worden opgelost.

⁴⁰ Door de gebeurtenissen van vandaag lopen wij namelijk het gevaar van oproer te worden beschuldigd. En dan zullen we deze oploop niet kunnen goedpraten.”

⁴¹ Nadat hij dit had gezegd, beëindigde hij de samenkomst.

20

¹ Toen het tumult bedaard was, riep Paulus de volgelingen van Jezus bijeen. Hij bemoedigde hen, nam afscheid en vertrok naar Macedonië.

² Nadat hij dat gebied had doorgereisd en de gelovigen daar had bemoedigd met zijn toespraken, kwam hij aan in Griekenland.

³ Daar bleef hij drie maanden. Net toen hij op het punt stond naar Syrië te varen, beraamden een aantal Joden een aanslag tegen hem. Daarom besloot hij terug te keren via Macedonië.

⁴ Hij werd vergezeld door Sopatrus, de zoon van Pyrrhus uit Berea, Aristarchus en Secundus uit Tessalonica, Gajus uit Derbe, Timoteüs, en Tychikus en Trofimus uit Asia.

⁵ Zij reisden vooruit en wachtten op ons in Troas.

⁶ Wijzelf voeren uit Filippi weg na het Feest van de Ongedesemde Broden. Na vijf dagen voegden we ons bij de anderen in Troas, en bleven daar zeven dagen.

⁷ Op de eerste dag van de week, toen we bijeengekomen waren voor de gezamenlijke maaltijd, sprak Paulus de aanwezigen toe. En omdat hij van plan was de volgende ochtend te vertrekken, bleef hij doorspreken tot middernacht.

⁸ Er brandden veel lampen in de bovenzaal waar we bijeen waren.

⁹ Een jongeman die Eutychus heette, zat in de raamopening en raakte door slaap overmand toen Paulus almaar langer sprak. Diep in slaap viel hij van de tweede verdieping naar beneden en hij werd dood opgeraapt.

¹⁰ Paulus ging naar beneden, ging bovenop hem liggen, sloeg zijn armen om hem heen en zei: "Wees niet ongerust, hij leeft."

¹¹ Hij ging weer naar boven, zette de maaltijd voort en sprak lang verder totdat het licht werd. Toen vertrok hij.

¹² Het kind werd levend weggebracht en men was bijzonder bemoedigd.

¹³ Wij gingen alvast naar het schip en voeren naar Assus, waar we Paulus aan boord zouden nemen. Hij had dat zo geregeld omdat hij over land wilde reizen.

¹⁴ Nadat hij zich in Assus weer bij ons had gevoegd en we hem aan boord hadden genomen, voeren we naar Mitylene.

¹⁵ Daarvandaan voeren we verder en de volgende dag gingen we bij Chios voor anker. De dag daarna staken we over naar Samos en nog een dag later kwamen we aan in Miletus.

¹⁶ Paulus had namelijk besloten om Efeze voorbij te varen omdat hij geen tijd in Asia wilde doorbrengen. Hij had haast; hij wilde als het kon in Jeruzalem zijn op de dag van het Pinksterfeest.

¹⁷ In Miletus stuurde hij iemand naar Efeze om de oudsten van de kerkgemeenschap te ontbieden.

¹⁸ Toen die bij hem waren aangekomen, zei hij tegen hen: "Jullie weten hoe ik mij de hele tijd bij jullie heb gedragen, vanaf de eerste dag dat ik in Asia aankwam.

¹⁹ Ik heb de Heer in alle nederigheid en met tranen gediend in de beproevingen die mij zijn overkomen door de complotten van de Joden.

²⁰ Ik heb jullie in het openbaar en bij mensen thuis toegesproken en onderwezen zonder jullie ook maar iets te onthouden dat jullie van nut kon zijn.

²¹ Ik heb zowel Joden als Grieken opgeroepen zich tot God te bekeren en in onze Heer Jezus te geloven.

²² En nu ga ik naar Jeruzalem, onder aandrang van de Geest, en ik weet niet wat mij daar zal overkomen.

²³ Alleen word ik in elke stad door de Heilige Geest gewaarschuwd dat mij gevangenschap en lijden te wachten staat.

²⁴ Wat mijzelf betreft, ik hecht geen waarde aan mijn leven, als ik mijn taak en opdracht

maar mag voltooien die ik van de Heer Jezus heb ontvangen: getuigen van het evangelie van Gods genade.

²⁵ Ik weet dat niemand van jullie aan wie ik tijdens mijn reizen Gods koninkrijk heb verkondigd, mij zal terugzien.

²⁶ Daarom verklaar ik vandaag aan jullie dat als er iemand van jullie verloren gaat, dat niet mijn schuld zal zijn,

²⁷ want ik heb niet nagelaten heel Gods plan aan jullie te verkondigen.

²⁸ Pas dus op jezelf en de hele kudde waarover de Heilige Geest jullie als verantwoordelijken heeft aangesteld. Zorg voor Gods kerk, die Hij zich heeft toegeëigend doordat zijn bloed werd vergoten.

²⁹ Ik weet dat na mijn vertrek wrede wolven bij jullie zullen binnendringen, die de kudde niet zullen ontzien.

³⁰ Zelfs uit jullie eigen midden zullen mensen opstaan die de waarheid verdraaien om van de volgelingen van Jezus hun eigen volgelingen te maken.

³¹ Wees dus waakzaam en onthoud dat ik ieder van jullie drie jaar lang onophoudelijk dag en nacht in tranen heb onderwezen.

³² En nu draag ik jullie op aan God en aan de boodschap van zijn genade, die jullie kan opbouwen en jullie kan schenken wat beloofd is aan allen die bij Hem horen.

³³ Zilver, goud of kledij heb ik van niemand verlangd.

³⁴ Jullie weten dat ik eigenhandig heb voorzien

in mijn eigen noden en die van de mensen bij mij.

³⁵ In alles heb ik jullie getoond dat we zo, door hard te werken, de zwakken moeten steunen, terwijl we denken aan de woorden van de Heer Jezus zelf: 'Het is beter te geven dan te ontvangen.' "

³⁶ Toen Paulus was uitgesproken, knielde hij met hen allen neer om te bidden.

³⁷ Paulus werd onder luid geween door iedereen omhelsd en gekust.

³⁸ Waar ze het droevigst om waren was dat hij had gezegd dat zij hem niet zouden terugzien. Vervolgens deden ze hem uitgeleide naar het schip.

21

¹ Nadat we ons van hen hadden losgemaakt, voeren we weg. We zetten rechtstreeks koers naar Kos, de volgende dag naar Rhodos en daarvandaan naar Patara.

² Daar vonden we een schip dat naar Fenicië zou oversteken, gingen aan boord en voeren weg.

³ Nadat we Cyprus hadden zien liggen en aan de zuidkant waren gepasseerd, voeren we verder naar Syrië en meerden we aan in Tyrus. Daar moest de lading van het schip worden gelost.

⁴ We zochten in Tyrus de volgelingen van Jezus op en bleven daar zeven dagen. Door toedoen van de Geest zeiden zij tegen Paulus dat hij niet naar Jeruzalem moest gaan.

⁵ Maar toen onze tijd daar voorbij was, vertrokken we om onze reis te vervolgen. Ze vergezelden ons allemaal, met hun vrouwen en

kinderen, tot buiten de stad. Op het strand knielden we neer om te bidden.

⁶ We namen afscheid van elkaar en wij gingen aan boord van het schip, terwijl zij naar huis terugkeerden.

⁷ Vanuit Tyrus vervolgden we onze zeereis tot we in Ptolemaïs aankwamen. Daar begroetten we de christenen en bleven we een dag bij hen.

⁸ De volgende dag vertrokken we en kwamen we aan in Caesarea. Daar gingen we naar het huis van Filippus de Evangelist, – hij was een van de Zeven – en bleven bij hem logeren.

⁹ Hij had vier ongehuwde dochters met de gave van profetie.

¹⁰ We waren er al een aantal dagen, toen er een profeet uit Judea kwam die Agabus heette.

¹¹ Hij kwam naar ons toe, nam Paulus' riem, bond daarmee zijn eigen voeten en handen vast en zei: “De Heilige Geest zegt: ‘De Joden in Jeruzalem zullen de man van wie deze riem is vastbinden en hem aan de niet-Joden uitleveren.’”

¹² Toen we dat hoorden, drongen zowel wijzelf als de christenen van Caesarea er bij Paulus op aan niet naar Jeruzalem te gaan.

¹³ Maar Paulus antwoordde: “Waarom wenen jullie en maken jullie mij zo treurig? Ik ben niet alleen bereid in Jeruzalem te worden vastgebonden, maar ook omwille van de Heer Jezus te sterven.”

¹⁴ Toen hij zich niet liet overreden, gaven we het op. We zeiden: “Laat gebeuren wat de Heer wil.”

¹⁵ Na die periode troffen we voorbereidingen en reisden we naar Jeruzalem.

¹⁶ Enkele volgelingen van Jezus uit Caesarea kwamen met ons mee. Zij brachten ons bij Mnason, een Cyprioot en een van de eerste volgelingen van Jezus. Bij hem mochten we logeren.

¹⁷ Bij onze aankomst in Jeruzalem ontvingen de christenen ons met vreugde.

¹⁸ De volgende dag gingen wij met Paulus mee naar Jakobus. Ook alle oudsten waren daar.

¹⁹ Paulus begroette hen en vertelde gedetailleerd over de dingen die God door zijn bediening had gedaan onder de niet-Joden.

²⁰ Nadat ze hem hadden aangehoord, verheerlijkten ze God. Toen zeiden ze tegen Paulus: "Broer, je ziet hoeveel duizenden Joden tot geloof zijn gekomen en dat zij allen nauwgezet de Wet naleven.

²¹ Er is hun over jou verteld dat je alle Joden in niet-Joodse gebieden leert om Mozes ontrouw te zijn door hun kinderen niet te besnijden en de Joodse gebruiken niet na te leven.

²² Wat valt hieraan te doen? Ze zullen zeker horen dat je bent gekomen.

²³ Doe daarom wat wij je vertellen. Wij hebben vier mannen die een plechtige gelofte hebben afgelegd.

²⁴ Neem hen mee, onderga samen met hen de reinigingsceremonie en betaal hun kosten, zodat ze hun hoofd kunnen laten kaalscheren. Dan zullen alle mensen weten dat de dingen die ze over jou hebben gehoord, niet waar zijn, maar dat je leeft in gehoorzaamheid aan de Wet.

²⁵ En wat de niet-Joodse gelovigen betreft, wij hebben hun geschreven over het besluit dat ze zich moeten onthouden van vlees van afgodenoffers, bloed, vlees van verstikte dieren en seksueel wangedrag.”

²⁶ Paulus nam de mannen met zich mee. De volgende dag voerden ze de reinigingsceremonie uit en gingen ze naar het tempelterrein om te melden op welke dag de reiniging voltooid zou zijn en voor elk van hen een offer zou worden gebracht.

²⁷ Toen de zeven dagen bijna voorbij waren, zagen de Joden uit Asia Paulus op het tempelterrein. Ze stookten de hele menigte op, grepen hem vast

²⁸ en riepen: “Israëlieten, help ons! Dit is de man die overal aan alle mensen dingen leert die ingaan tegen ons volk, de Wet en deze plaats. Bovendien heeft hij Grieken het tempelterrein binnengebracht en daardoor dit heiligdom onrein gemaakt.”

²⁹ Ze hadden namelijk Trofimus van Efeze met hem in de stad gezien en dachten dat Paulus hem had meegenomen naar het tempelterrein.

³⁰ De hele stad raakte in rep en roer. De mensen kwamen van alle kanten op hen af, grepen Paulus en sleurden hem het tempelterrein af. Meteen werden de poorten gesloten.

³¹ Terwijl ze probeerden hem te vermoorden, ontving de tribuun van de legerafdeling het bericht dat heel Jeruzalem in rep en roer was.

³² Hij verzamelde meteen soldaten en centurio's en haastte zich naar hen toe. Toen de mensen de tribuun en de soldaten zagen, hielden

ze op Paulus te slaan.

³³ De tribuun kwam op hem af, arresteerde hem en gaf het bevel om hem met twee ketenen te boeien. Toen vroeg hij wie Paulus was en wat hij had gedaan.

³⁴ Maar de mensen schreeuwden allemaal door elkaar heen en door het tumult kon hij de feiten niet achterhalen. Daarom gaf hij het bevel, Paulus naar de kazerne te brengen.

³⁵ Toen Paulus de trappen had bereikt, moest hij door de soldaten worden gedragen wegens het gedrang van de menigte.

³⁶ Er kwam namelijk veel volk achter hen aan, dat “Weg met hem!” schreeuwde.

³⁷ Op het moment dat Paulus de kazerne zou worden binnengebracht, vroeg hij de tribuun: “Mag ik u iets zeggen?” Hij antwoordde: “Spreekt u Grieks?”

³⁸ Bent u dan niet die Egyptenaar die een tijdje geleden in opstand kwam en vierduizend terroristen naar de wildernis heeft geleid?”

³⁹ Paulus zei: “Ik ben een Jood uit Tarsus in Cilicië, burger van een niet onbelangrijke stad, en ik verzoek u, geef mij toestemming het volk toe te spreken.”

⁴⁰ Toen de tribuun zijn toestemming had gegeven, ging Paulus bovenaan de trappen staan en maakte hij een handgebaar naar het volk. Het werd stil en hij sprak hen als volgt toe in het Aramees:

22

¹ “Volksgenoten, raadsleden, luister hoe ik mi-

zelf tegenover u verdedig.”

² Toen ze hoorden dat hij hen toesprak in het Aramees, werden ze nog stiller. Hij vervolgde:

³ “Ik ben een Jood, geboren in Tarsus in Cilicië, maar ik ben hier in Jeruzalem opgegroeid. Als leerling van Gamaliël ben ik grondig opgeleid in de Wet van onze voorouders en ik was God zeer toegewijd, net als u allen hier.

⁴ Ik heb de aanhangers van de Weg tot de dood toe vervolgd, mannen en vrouwen heb ik gearresteerd en gevangen laten zetten.

⁵ Zelfs de hogepriester en de hele raad van volksoudsten kunnen daarvan getuigen. Ik had brieven van hen meegekregen voor onze volksgenoten in Damascus, toen ik daarheen ging om die mensen gevangen te nemen en naar Jeruzalem te brengen zodat ze gestraft konden worden.

⁶ Maar onderweg, toen ik bijna bij Damascus was, omstraalde mij rond de middag plots een fel licht uit de hemel.

⁷ Ik viel op de grond en hoorde een stem tegen me zeggen: ‘Saul, Saul, waarom vervolg je Mij?’

⁸ Ik antwoordde: ‘Wie bent U, Heer?’ Hij zei tegen mij: ‘Ik ben Jezus van Nazaret, degene die jij vervolgt.’

⁹ De mensen bij mij zagen wel het licht, maar hoorden niet de stem van Degene die mij toesprak.

¹⁰ En ik zei: ‘Wat zal ik doen, Heer?’ En de Heer zei tegen mij: ‘Kom overeind en ga Damascus binnen. Daar zal je worden verteld over al het werk waarvoor ik jou heb aangesteld.’

¹¹ Omdat ik door het felle licht niets meer kon zien, werd ik door mijn reisgenoten bij de hand genomen en Damascus binnengeleid.

¹² En een zekere Ananias, iemand die zich eerbiedig aan de Wet hield en over wie lovend werd gesproken door alle Joodse mensen die daar woonden,

¹³ kwam naar me toe, ging voor me staan en zei tegen mij: 'Saul, broer, word ziende!' En meteen kon ik hem zien.

¹⁴ Ananias vervolgde: 'De God van onze voorouders heeft jou aangesteld om te weten wat Hij wil en om de Rechtvaardige te zien en zijn stem te horen.

¹⁵ Je zal, als zijn getuige, aan alle mensen vertellen wat je hebt gezien en gehoord.

¹⁶ Wat aarzel je nog? Sta op, laat je dopen en je zonden wegwassen terwijl je Hem aanroept.'

¹⁷ Later, toen ik naar Jeruzalem was teruggekeerd en op het tempelterrein aan het bidden was, kreeg ik een visioen.

¹⁸ Ik zag God en Hij zei tegen mij: 'Snel, vertrek onmiddellijk uit Jeruzalem, want ze zullen jouw getuigenis over Mij niet aanvaarden.'

¹⁹ Maar ik zei: 'Heer, ze weten dat ik in alle synagogen de mensen die in U geloven gevangennam en liet geselen.

²⁰ En toen het bloed van uw getuige Stefanus werd vergoten, stond ik erbij. Ik stemde ermee in en paste op de mantels van degenen die hem ombrachten.'

²¹ Hij zei tegen mij: 'Ga, want Ik zal je sturen naar de volken ver weg.' "

²² Tot dan toe hadden de mensen naar Paulus' toespraak geluisterd, maar nu begonnen ze luid te roepen: "Neem die man van de aarde weg! Hij verdient het niet om te leven!"

²³ Al schreeuwend gooiden ze hun mantels van zich af en wierpen ze stof in de lucht.

²⁴ De tribuun gaf het bevel, Paulus de kazerne binnen te brengen en hem onder geseling te verhoren om te weten te komen waarom ze zo tegen hem schreeuwden.

²⁵ Toen ze hem vastmaakten om te worden geïnterviewd, zei Paulus tegen de centurio die erbij stond: "Mogen jullie een Romeins staatsburger geïnterviewen en dan nog wel zonder vonnis?"

²⁶ Toen de centurio dat hoorde, ging hij de tribuun verwittigen: "Wat bent u nu van plan? Deze man is een Romeins staatsburger!"

²⁷ De tribuun ging naar Paulus toe en vroeg hem: "Zeg eens, bent u een Romeins staatsburger?" Hij antwoordde: "Ja".

²⁸ De tribuun vertelde: "Ik heb veel geld betaald voor mijn staatsburgerschap." En Paulus zei: "Maar ik ben ermee geboren."

²⁹ Meteen trokken de mensen die hem zouden ondervragen zich terug. Ook de tribuun werd bang, want hij beseftte dat hij Paulus, een Romeins staatsburger, had laten boeien.

³⁰ De tribuun wilde precies weten waarvan Paulus door de Joden werd beschuldigd. Daarom beval hij de volgende dag dat de hoofdpriesters en de hele Joodse raad moesten bijeenkomen. Paulus liet hij uit de gevangenis ophalen, naar hen toebrengen en aan hen voorleiden.

23

¹ Paulus keek de Joodse raad aan en zei: “Volksgenoten, ik heb tot nu toe altijd met een goed geweten mijn plichten jegens God vervuld.”

² Toen gaf hogepriester Ananias de mensen die bij Paulus stonden de opdracht hem op de mond te slaan.

³ Daarom zei Paulus tegen hem: “God zal u slaan, witgekalkte muur! U zit daar om mij volgens de Wet te berechten en u overtreedt de Wet door opdracht te geven mij te slaan?”

⁴ De mensen die bij Paulus stonden, zeiden: “Jij beledigt Gods hogepriester!”

⁵ Maar Paulus zei: “Volksgenoten, ik wist niet dat hij de hogepriester is. Want in de Schriften staat: ‘Je mag niet kwaadspreken over de leider van je volk.’”

⁶ Paulus wist dat een deel van de Joodse raad uit sadduceeën bestond en een ander deel uit farizeeën. Daarom riep hij uit: “Volksgenoten, ik ben een farizeeër uit een familie van farizeeën en ik sta terecht voor mijn verwachting dat de doden zullen verrijzen!”

⁷ Zodra hij dat gezegd had, ontstond er onenigheid tussen de farizeeën en de sadduceeën en raakte de vergadering intern verdeeld.

⁸ De sadduceeën zeggen immers dat er geen verrijzenis is, en ook geen engelen of geesten, maar de farizeeën zeggen dat ze wel bestaan.

⁹ Er ontstond grote commotie. Enkele farizese Schriftgeleerden stonden op en betoogden vurig: “Wij vinden niets verkeerd in deze man. Wat als een geest of een engel tot hem heeft gesproken?”

¹⁰ De onenigheid werd zo groot dat de tribuun vreesde dat Paulus door hen aan stukken zou worden gereten. Hij liet de soldaten komen om hem uit hun midden weg te halen en naar de kazerne te brengen.

¹¹ Die nacht kwam de Heer naar Paulus toe. Hij zei: “Wees moedig, want zoals je over Mij hebt getuigd in Jeruzalem, moet je ook in Rome getuigen.”

¹² Toen het ochtend werd, smeedden enkele Joodse mensen een complot: ze zwoeren dat ze niet zouden eten of drinken voordat ze Paulus hadden gedood.

¹³ Meer dan veertig personen waren bij deze samenzwering betrokken.

¹⁴ Ze benaderden de hoofdpriesters en oudsten en zeiden: “Wij hebben gezworen om niet te eten voordat we Paulus hebben gedood.

¹⁵ Stuur daarom namens de Joodse raad een verzoek naar de tribuun om hem aan u voor te leiden, alsof u zijn zaak nauwkeuriger wilt onderzoeken. Dan staan wij klaar om hem om te brengen terwijl hij onderweg is.”

¹⁶ Maar toen de zoon van Paulus' zus over de hinderlaag hoorde, begaf hij zich naar de kazerne en ging hij naar binnen om Paulus te verwittigen.

¹⁷ Paulus riep een van de centurio's bij zich en zei: “Breng deze jongeman naar de tribuun, want hij heeft hem iets te melden.”

¹⁸ De centurio nam hem mee naar de tribuun en zei: “Gevangene Paulus heeft mij bij zich geroepen en me verzocht deze jongeman bij u te brengen, omdat hij u iets te zeggen heeft.”

¹⁹ De tribuun nam hem bij de hand, nam hem apart en vroeg: "Wat heb je mij te melden?"

²⁰ De jongeman zei: "De Joden zijn met elkaar overeengekomen om u te verzoeken, Paulus morgen naar de Joodse raad te brengen, zogezegd om de zaak nader te onderzoeken.

²¹ Laat u echter niet door hen overreden, want meer dan veertig van hen willen hem in een hinderlaag lokken. Zij hebben gezworen om niet te eten of te drinken voordat ze hem hebben omgebracht, en nu staan ze klaar, in afwachting van uw toestemming."

²² De tribuun liet de jongeman gaan, nadat hij hem had gewaarschuwd: "Laat aan niemand weten dat je mij hierover hebt ingelicht."

²³ Vervolgens riep hij twee van zijn centurio's en zei: "Zorg dat er vanavond om negen uur tweehonderd soldaten, zeventig ruiters en tweehonderd speerdragers klaarstaan om naar Caesarea te vertrekken.

²⁴ Zorg ook voor rijdieren voor Paulus, zodat hij bij gouverneur Felix in veiligheid kan worden gebracht."

²⁵ Ook schreef hij een brief met de volgende inhoud:

²⁶ "Van Claudius Lysias aan zijne excellentie gouverneur Felix. Gegroet!

²⁷ Deze man is door de Joden opgepakt en was bijna door hen vermoord. Ik ben er met mijn afdeling soldaten naartoe gegaan en heb hem in veiligheid gebracht, want ik had vernomen dat hij een Romeins staatsburger is.

²⁸ En omdat ik wilde weten waarvan ze hem

beschuldigden, heb ik hem naar hun raad gebracht.

²⁹ Daar stelde ik vast dat hij werd beschuldigd van iets dat verband hield met hun wetten. Er was echter geen tenlastelegging voor iets waarop de dood of gevangenisstraf staat.

³⁰ Omdat ik ben verwittigd van een complot tegen de man, stuur ik hem naar u toe en heb ik zijn aanklagers opgedragen aan u te vertellen wat ze tegen hem hebben.”

³¹ Zoals hun was opgedragen, haalden de soldaten Paulus op om hem 's nachts naar Antipatris te brengen.

³² 's Ochtends lieten ze de ruiters met Paulus verder rijden en keerden ze zelf naar de kazerne terug.

³³ Na hun aankomst in Caesarea overhandigden de ruiters de brief aan de gouverneur, en droegen ze Paulus aan hem over.

³⁴ De gouverneur las de brief en vroeg Paulus uit welke provincie hij afkomstig was. Toen hij vernam dat Paulus uit Cilicië kwam,

³⁵ zei hij: “Ik zal je verhoren zodra je aanklagers zijn aangekomen.” Hij gaf het bevel, Paulus gevangen te houden in het paleis dat Herodes had laten bouwen.

24

¹ Na vijf dagen kwam hogepriester Ananias aan, met enkele oudsten en een advocaat die Tertullus heette. Zij dienden hun aanklacht tegen Paulus in bij de gouverneur.

² Paulus werd binnengeroepen en Tertullus begon zijn beschuldigingsrede. Hij zei: “Dat

wij dankzij u volop van vrede genieten en dat uw vooruitziendheid hervormingen oplevert ten bate van ons volk,

³ excellentie Felix, wordt door ons altijd en overal met diepe dankbaarheid erkend.

⁴ Om u niet te lang op te houden, verzoek ik u ons in uw welwillendheid kort aan te horen.

⁵ Wij hebben namelijk ontdekt dat deze man een ruziemaker is die rellen veroorzaakt onder alle Joodse mensen in het hele rijk. Hij is een van de hoofdleiders van de volgelingen van de Man van Nazaret.

⁶ Hij heeft zelfs geprobeerd, de tempel te ontwiden en daarom hebben wij hem opgepakt.

⁸ Als u hem zelf verhoort, zal u alles te weten komen waarvan wij hem beschuldigen.”

⁹ De Joodse mensen vielen hem bij door te zeggen dat het waar was.

¹⁰ Maar toen de gouverneur aangaf dat Paulus mocht spreken, antwoordde deze: “Ik weet dat u al vele jaren rechter voor dit volk bent. Daarom zal ik mijzelf vol goede moed in deze zaak verdedigen.

¹¹ Zoals u kan controleren, ben ik pas twaalf dagen geleden naar Jeruzalem gekomen om God te aanbidden.

¹² Niemand heeft mij op het tempelterrein met mensen zien discussiëren of een oploop zien veroorzaken, ook niet in de synagogen of in de stad.

¹³ Verder kunnen ze de dingen waarvan zij mij beschuldigen, niet bewijzen.

¹⁴ Maar ik beken u wel dat ik de God van onze voorouders vereer volgens de Weg die zij

een sekte noemen, en dat ik alles geloof wat overeenstemt met de Wet en wat in de Profeten staat.

¹⁵ En evenals mijn aanklagers verwacht ik dat God zowel de rechtvaardigen als de onrechtvaardigen zal doen verrijzen.

¹⁶ Daarom doe ik mijn best om altijd een zuiver geweten te hebben tegenover God en de mensen.

¹⁷ Na een afwezigheid van vele jaren ben ik naar mijn land teruggekomen om giften aan de armen te geven en offers te brengen.

¹⁸ Dat was ik aan het doen toen men mij in de tempel aantrof, waar ik pas de reinigingsceremonie had uitgevoerd; er was geen samenscholing en geen commotie.

¹⁹ Maar er zijn enkele Joodse mensen uit Asia die voor u zouden moeten verschijnen om mij te beschuldigen als zij iets tegen mij hebben.

²⁰ Of laat wie hier aanwezig is verklaren aan welke overtreding zij mij schuldig hebben bevonden toen ik voor de Joodse raad stond.

²¹ Of het moest die ene uitroep zijn die ik deed toen ik voor hen stond: 'Het is in verband met de verrijzenis van de doden dat ik vandaag voor u terecht sta'."

²² Maar Felix, die goed op de hoogte was van de Weg, verdaagde de zitting en zei: "Wanneer Lysias de tribuun komt, zal ik over uw zaak beslissen."

²³ Hij beval de centurio, Paulus gevangen te houden onder licht regime. Ook mocht geen van Paulus' assistenten worden verhinderd hem bij te staan.

²⁴ Enkele dagen later kwam Felix vergezeld van

zijn vrouw Drusilla, die Jodin was. Hij liet Paulus ophalen en liet hem vertellen over zijn geloof in Christus Jezus.

²⁵ Maar toen Paulus sprak over gerechtigheid, zelfbeheersing en het komende Oordeel, werd Felix heel bang en onderbrak hij hem: “Zo is het genoeg, u mag beschikken. Wanneer ik weer tijd heb zal ik u ontbieden.”

²⁶ Tegelijkertijd hoopte hij dat Paulus hem geld zou aanbieden. Daarom liet hij hem vaak ontbieden om met hem te praten.

²⁷ Na verloop van twee jaar werd Felix opgevolgd door Porcius Festus. En om de Joodse mensen een gunst te bewijzen, liet Felix Paulus in gevangenschap achter.

25

¹ Drie dagen nadat Festus in de provincie was aangekomen, begaf hij zich van Caesarea naar Jeruzalem.

² Daar dienden de hoofdpriesters en andere Joodse leiders hun aanklacht tegen Paulus bij hem in. Ze verzochten Festus,

³ hun een gunst te bewijzen door Paulus naar Jeruzalem te laten overbrengen. Ze hadden namelijk een hinderlaag voorbereid om hem onderweg te kunnen doden.

⁴ Maar Festus antwoordde dat Paulus in Caesarea zou blijven en dat hijzelf daar binnenkort naartoe wilde gaan.

⁵ Hij zei: “Enkele van jullie leiders mogen meekomen en als die man iets heeft misdaan, kunnen zij hem daar in beschuldiging stellen.”

⁶ Hij bleef niet langer dan acht of tien dagen en ging terug naar Caesarea. De volgende ochtend nam hij plaats op de rechterstoel en gaf bevel, Paulus voor te leiden.

⁷ Toen Paulus was binnengekomen, gingen de Joodse mensen die uit Jeruzalem waren gekomen om hem heen staan. Ze brachten allerlei zware beschuldigingen tegen hem in, die ze niet konden bewijzen.

⁸ Paulus verdedigde zich: "Ik heb niets misdaan; niet tegen de Joodse Wet, niet tegen de tempel en ook niet tegen de keizer."

⁹ Festus, die de Joodse mensen een gunst wilde bewijzen, vroeg aan Paulus: "Bent u bereid naar Jeruzalem te gaan om daar in deze zaak voor mij terecht te staan?"

¹⁰ Paulus antwoordde: "Ik sta hier voor de keizerlijke rechterstoel, waar ik berecht moet worden. Zoals u goed beseft heb ik de Joodse mensen niets misdaan.

¹¹ Als ik iets verkeerd heb gedaan waarop de doodstraf staat, zal ik mij niet tegen de dood verzetten. Maar als de dingen waarvan zij mij beschuldigen onwaar zijn, heeft niemand het recht mij aan hen uit te leveren. Ik beroep me op de keizer!"

¹² Festus overlegde met zijn adviesraad en antwoordde: "U hebt zich op de keizer beroepen, naar de keizer zal u gaan."

¹³ Na verloop van enkele dagen kwam koning Agrippa met Bernice naar Caesarea voor een beleefdheidsbezoek aan Festus.

¹⁴ Toen ze daar al verscheidene dagen waren, vertelde Festus de koning over de rechtszaak

tegen Paulus. Festus zei: "Er is hier iemand die door Felix als gevangene is achtergelaten,

¹⁵ tegen wie een aanklacht werd ingediend door de Joodse hoofdpriesters en oudsten toen ik Jeruzalem bezocht. Ze vroegen mij, hem te veroordelen.

¹⁶ Ik heb hun geantwoord dat het bij de Romeinen niet de gewoonte is om iemand over te leveren voordat de beschuldigde voor zijn aanklagers is verschenen en de gelegenheid heeft gekregen om zich tegen de aanklacht te verdedigen.

¹⁷ Dus toen ze met zijn allen hier kwamen, heb ik zonder uitstel de volgende dag op de rechterstoel plaatsgenomen en de man laten voorleiden.

¹⁸ Maar toen de aanklagers opstonden, beschuldigden ze hem helemaal niet van de misdaden die ik had verwacht.

¹⁹ Wel hadden ze onenigheid met hem over hun godsdienst en over een zekere Jezus, die gestorven is en van wie Paulus beweert dat hij leeft.

²⁰ En omdat het mij onduidelijk was hoe ik deze kwestie kon onderzoeken, vroeg ik of hij bereid was naar Jeruzalem te gaan om daar voor deze dingen te worden berecht.

²¹ Maar toen Paulus mij verzocht om hem in bewaring te houden in afwachting van het besluit van de keizer, gaf ik bevel hem in bewaring te houden totdat ik hem naar Caesar kan sturen."

²² Agrippa zei tegen Festus: "Ik wil die man ook wel eens horen." Festus antwoordde: "Morgen zal u hem horen."

²³ De volgende ochtend kwamen Agrippa en

Bernice in vol ornaat binnen. Ze gingen de gehoorzaal binnen met de militaire leiders en de voornamen mannen van de stad. Op het bevel van Festus werd Paulus voorgeleid.

²⁴ Festus zei: “Koning Agrippa en iedereen die hier met ons aanwezig is, hier ziet u de man om wie de hele Joodse gemeenschap, zowel in Jeruzalem als hier, zich tot mij heeft gericht. Ze roepen dat hij niet langer hoort te leven.

²⁵ Ik heb vastgesteld dat hij niets heeft gedaan waarop de doodstraf staat, maar omdat hij zich op de keizer heeft beroepen, heb ik besloten hem naar Rome te sturen.

²⁶ Ik heb echter niets concreets over hem dat ik aan zijne majesteit kan schrijven. Daarom leid ik hem aan u allen voor, in het bijzonder aan u, koning Agrippa, zodat ik na afloop van het onderzoek iets zal hebben dat ik kan schrijven.

²⁷ Want het lijkt mij onredelijk een gevangene door te sturen zonder duidelijk te maken wat de aanklacht tegen hem is.”

26

¹ Agrippa zei tegen Paulus: “U mag voor uzelf pleiten.” Paulus maakte een handgebaar en verdedigde zichzelf als volgt:

² “Koning Agrippa, ik prijs mezelf gelukkig dat ik mij vandaag tegenover u mag verdedigen voor alles waarvan ik door de Joodse mensen word beschuldigd,

³ vooral omdat u goed bekend bent met alle Joodse gebruiken en twistpunten. Daarom verzoek ik u, mij geduldig aan te horen.

⁴ Alle Joodse mensen weten hoe ik van kinds af aan heb geleefd, eerst in mijn eigen land en later ook in Jeruzalem.

⁵ Zij kennen mij al lang, en als ze daartoe bereid zijn kunnen ze bevestigen dat ik als een farizeeër heb geleefd, dus volgens de strengste stroming binnen onze religie.

⁶ En nu sta ik terecht omdat ik verwacht dat God zijn belofte aan onze voorouders zal waarmaken.

⁷ Onze twaalf stammen vereren God dag en nacht terwijl ze de vervulling van die belofte verwachten. Het is omwille van die verwachting, majesteit, dat ik door de Joodse mensen word beschuldigd.

⁸ Waarom vinden jullie het zo ongeloofwaardig dat God doden doet verrijzen?

⁹ Vroeger dacht ik dat ik de naam van Jezus van Nazaret krachtig moest bestrijden.

¹⁰ En dat heb ik ook gedaan! Ik heb in Jeruzalem veel mensen die in Jezus geloofden in de gevangenis laten opsluiten, want ik had daarvoor de bevoegdheid gekregen van de hoofdpriesters. Ook stemde ik voor de doodstraf voor die mensen.

¹¹ Vaak ben ik alle synagogen langsgegaan om hen met geweld te dwingen hun geloof af te zweren. Ik ging verschrikkelijk tegen hen tekeer en vervolgde hen tot in steden buiten ons land.

¹² Maar toen ik in dat kader naar Damascus ging, met de instemming van de hoofdpriesters en door hen gemandateerd,

¹³ zag ik onderweg, o majesteit, midden op de

dag een licht uit de hemel dat feller was dan de zon en dat mij en mijn reisgenoten omstraalde.

¹⁴ We vielen allemaal op de grond en ik hoorde een stem die in het Aramees tegen mij zei: 'Saul, Saul, waarom vervolg je Mij? Je doet jezelf pijn door je tegen Mij te verzetten.'

¹⁵ Ik vroeg: 'Wie bent U, Heer?' En de Heer zei: 'Ik ben Jezus, degene die jij vervolgt.'

¹⁶ Kom overeind en ga op je voeten staan, want Ik ben aan je verschenen om je aan te stellen als mijn dienaar en als getuige van wat Ik je heb laten zien en van hetgeen Ik je nog ga tonen.

¹⁷ Ik zal je beschermen tegen je volksgenoten, maar ook tegen de niet-Joden naar wie ik je toe stuur

¹⁸ om hun ogen te openen en hen uit het donker naar het licht te leiden, en uit de macht van de satan naar God. Daardoor zullen zij vergeving van zonden ontvangen en voor altijd deel mogen uitmaken van de mensen die door hun geloof in Mij heilig zijn geworden.'

¹⁹ Sindsdien, koning Agrippa, ben ik altijd gehoorzaam geweest aan dat hemelse visioen.

²⁰ Ik heb eerst aan de inwoners van Damascus, en dan in Jeruzalem en het gebied Judea, en zelfs aan niet-Joden verkondigd dat ze tot inkeer moeten komen, zich tot God moeten bekeren en moeten handelen overeenkomstig hun inkeer.

²¹ Daarom hebben enkele Joodse mensen mij in de tempel opgepakt en geprobeerd mij om te brengen.

²² Tot de dag van vandaag heb ik echter altijd steun van God ontvangen. Ik sta hier en leg getu-

igenis af aan de mensen, zowel de aanzienlijken als de eenvoudigen. Ik vertel niets waarvan niet reeds door de profeten en Mozes was gezegd dat het ging gebeuren,

²³ namelijk dat de Messias zou moeten lijden en dat Hij als eerste van de doden zou verrijzen om aan zowel ons volk als aan de niet-Joden het licht te verkondigen.”

²⁴ Paulus was nog met deze verdedigingsrede bezig, toen Festus uitriep: “Je bent gek, Paulus, al dat studeren heeft je gek gemaakt.”

²⁵ Paulus antwoordde: “Ik ben niet gek, hoogedele Festus, de woorden die ik spreek zijn waar en doordacht.

²⁶ En de koning is met deze dingen bekend. Daarom spreek ik hem vrijmoedig toe, want ik ben ervan overtuigd dat niets hiervan hem is ontgaan, want ze hebben zich niet in een uithoek afgespeeld.

²⁷ Koning Agrippa, u gelooft toch de profeten? Ik weet dat u ze gelooft.”

²⁸ Agrippa zei tegen Paulus: “Ga je straks proberen mij te overtuigen om christen te worden?”

²⁹ En Paulus zei: “Ik zou God willen vragen dat – straks of later – niet alleen u maar ook alle mensen die mij vandaag horen, mogen worden zoals ik, maar dan zonder deze boeien.”

³⁰ De koning stond op, en ook de gouverneur, Bernice en de anderen die de zitting hadden bijgewoond.

³¹ Ze verlieten de zaal en zeiden tegen elkaar: “Deze man heeft niets gedaan waarop de dood of

gevangenisstraf staat.”

³² Agrippa zei tegen Festus: “Deze man had nu kunnen worden vrijgelaten als hij zich niet op de keizer had beroepen.”

27

¹ Nadat besloten was dat we naar Italië zouden varen, werden Paulus en enkele andere gevangenen overgedragen aan een centurio die Julius heette; hij was van de keizerlijke afdeling.

² We gingen aan boord van een schip uit Adramyttium dat de havens aan de kust van Asia zou aandoen en voeren weg. Aristarchus, een Macedoniër uit Tessalonica, was bij ons.

³ De volgende dag kwamen we aan in de haven van Sidon. Julius behandelde Paulus vriendelijk en liet toe dat hij zijn vrienden bezocht om zich door hen te laten verzorgen.

⁴ We vervolgden onze zeereis en voeren Cyprus aan de beschutte kant voorbij, omdat we de wind tegen hadden.

⁵ Nadat we de open zee bij Cilicië en Pamfylië waren overgestoken, kwamen we aan bij Myra in Lycië.

⁶ Daar vond de centurio een Alexandrijns schip dat naar Italië zou gaan en hij scheepte ons in.

⁷ We vorderden traag en met moeite; het was pas na vele dagen dat we Knidus bereikten. En omdat we de wind tegen hadden, voeren we Kreta aan de beschutte kant, de kant van Salmone, voorbij.

⁸ We voeren het met moeite voorbij en kwamen bij een plaats die Schone Haven heet, vlak bij Lasea.

⁹ Omdat er zoveel tijd was verlopen en de vastenperiode ook al voorbij was, werd het gevaarlijk om verder te varen. Paulus waarschuwde:

¹⁰ “Mannen, ik voorzie dat onze zeereis met moeilijkheden en veel verlies gepaard zal gaan, en niet alleen voor de lading en het schip. Ook onze levens staan op het spel.”

¹¹ In plaats van Paulus' woorden ter harte te nemen, liet de centurio zich overtuigen door de stuurman en de eigenaar van het schip.

¹² En omdat de haven niet geschikt was om er te overwinteren, werd door de meerderheid besloten om verder te varen en te kijken of ze Fenix konden bereiken om daar te overwinteren. Fenix is een haven op Kreta met uitzicht op het zuid- en het noordwesten.

¹³ Dus toen er een zachte zuidenwind opstak, dachten ze dat het wel zou lukken. Ze lichtten het anker en voeren dicht langs de kust van Kreta verder.

¹⁴ Maar kort daarna stak vanaf het eiland een zware stormwind op, die Eurakylon wordt genoemd.

¹⁵ Omdat het schip werd meegesleurd en de kop niet in de wind kon houden, gaven we ons gewonnen en lieten we ons meedrijven.

¹⁶ We voeren langs de beschutte kant van een eilandje dat Kauda heet, waar we met moeite de sloep onder controle konden krijgen.

¹⁷ De bemanningsleden hesen hem aan boord en verstevigden de romp van het schip met

touwen. Omdat ze bang waren om bij Syrtis vast te lopen, wierpen ze het drijfanker uit en lieten ze het schip drijven.

¹⁸ De storm ging zo hard tekeer dat ze de volgende dag lading overboord gooiden.

¹⁹ En op de derde dag gooiden ze eigenhandig het scheepstuig overboord.

²⁰ Dagenlang zagen we geen licht van de zon of de sterren. De storm bleef woeden en we hadden geen enkele hoop op redding meer.

²¹ Nadat er aan boord lange tijd niet was gegeten, ging Paulus tussen de bemanningsleden staan en zei: "Mannen, jullie hadden naar mij moeten luisteren en niet uit Kreta moeten vertrekken. Dan waren deze moeilijkheden en dit verlies jullie bespaard gebleven.

²² Maar nu spoor ik jullie aan om moed te houden, want geen van jullie zal zijn leven verliezen. Alleen het schip zal vergaan.

²³ Vannacht kwam er namelijk een engel van de God aan wie ik toebehoor en die ik vereer, bij mij staan.

²⁴ Hij zei: 'Wees niet bang, Paulus, je moet voor de keizer terechtstaan en God zal, als een gunst aan jou, al je medeopvarenden in leven houden.'

²⁵ Daarom, mannen, houd moed, want ik vertrouw erop dat God zal zorgen dat het precies zo zal verlopen als mij verteld is.

²⁶ Maar we moeten stranden bij een eiland."

²⁷ Toen brak de veertiende nacht aan. We waren nog altijd op drift in de Adriatische Zee, maar midden in de nacht vermoedden de bemanningsleden dat we land naderden.

²⁸ Ze peilden de diepte: 40 meter. Toen ze iets verder waren gevorderd, peilden ze opnieuw: 30 meter.

²⁹ Omdat ze bang waren dat we op de klippen zouden lopen, wierpen ze vier ankers uit van de achtersteven en ze baden dat het licht zou worden.

³⁰ De bemanning wilde van het schip ontsnappen en liet de sloep in zee zakken onder het voorwendsel dat ze vanaf de voorsteven ankers wilden uitwerpen.

³¹ Maar Paulus zei tegen de centurio en de soldaten: "Als zij niet aan boord blijven, kunnen jullie niet worden gered."

³² Daarom kaptten de soldaten de touwen van de sloep door en lieten ze die wegdrijven.

³³ Vlak voordat het licht werd, spoorde Paulus iedereen aan om te eten. Hij zei: "Vandaag is al de veertiende dag dat jullie afwachten zonder te eten en doorwerken zonder een maaltijd te nuttigen.

³⁴ Daarom raad ik jullie aan om te eten, want dat hebben jullie nodig om te overleven. Niemand van jullie zal zelfs maar een hoofdhaar verliezen."

³⁵ Nadat hij dit had gezegd, nam hij brood, dankte God waar ze allen bij waren, brak het en begon te eten.

³⁶ Ze raakten er allen door bemoedigd en begonnen zelf ook te eten.

³⁷ We waren in totaal met 276 opvarenden.

³⁸ Toen ze voldoende hadden gegeten, maakten ze het schip lichter door het graan in zee te

gooien.

³⁹ Toen het licht werd, herkenden ze het land niet. Wel zagen ze een inham met een strand en besloten ze een poging te wagen het schip daar te laten vastlopen.

⁴⁰ Ze maakten de ankers los en lieten die in de zee achter. Tegelijkertijd maakten ze de touwen los waarmee het dubbelroer was vastgezet. Toen hesen ze het voorzeil en zetten ze voor de wind koers naar het strand.

⁴¹ Het schip kwam in ondiep water terecht en ze lieten het vastlopen. De voorsteven kwam onwrikbaar vast te zitten, maar door de kracht van de golven begon de achtersteven te breken.

⁴² De soldaten waren van plan de gevangenen te doden om te voorkomen dat er iemand zwemmend zou ontsnappen.

⁴³ Maar de centurio wilde Paulus sparen en weerhield hen van hun plan. Hij beval dat wie kon zwemmen, het eerst overboord zou springen om aan land te gaan.

⁴⁴ De rest zou volgen op planken of andere stukken van het schip. En zo kwam iedereen veilig aan land.

28

¹ Pas toen we in veiligheid waren, kwamen we te weten dat het eiland Malta heet.

² De inheemse bewoners behandelden ons met buitengewone vriendelijkheid: ze maakten een vuur en haalden ons er allemaal bij omdat het was gaan regenen en vanwege de kou.

³ Maar toen Paulus een hoeveelheid brandhout die hij had bijeengeraapt op het vuur gooide,

kwam er door de hitte een adder uitgekropen, die zich in zijn hand vastbeet.

⁴ De inheemse mensen zagen het dier aan zijn hand hangen en zeiden tegen elkaar: "Die man is vast een moordenaar. En nu hij veilig uit de zee is gekomen, laat de godin Gerechtigheid niet toe dat hij in leven blijft."

⁵ Paulus schudde het dier van zich af, het vuur in, en bleef ongedeerd.

⁶ De mensen verwachtten dat hij een zwelling zou krijgen of plots dood zou neervallen. Maar toen ze na lang wachten zagen dat er niets ongewoons met hem gebeurde, veranderden ze van mening en zeiden ze dat hij een god was.

⁷ In de buurt van die plaats was een landgoed dat toebehoorde aan de gouverneur van het eiland, die Publius heette. Hij verwelkomde ons en verleende ons drie dagen lang gastvrij onderdak.

⁸ De vader van Publius lag in bed, gekweld door koorts en dysenterie. Paulus ging naar hem toe en genas hem door te bidden en hem de handen op te leggen.

⁹ Nadat dit was gebeurd, kwamen ook de andere zieken van het eiland naar hem toe en zij werden genezen.

¹⁰ Ze overlaadden ons met eerbewijzen en bij ons vertrek gaven ze ons wat we nodig hadden.

¹¹ Na drie maanden vertrokken we met een schip dat op het eiland had overwinterd. Het kwam uit Alexandrië en had een boegbeeld van de twee beschermgoden voor de scheepvaart.

¹² Toen we in Syracuse waren aangekomen, bleven we daar drie dagen.

¹³ Daarvandaan voeren we verder tot we in Regium aankwamen. Na een dag stak er een zuidenwind op, zodat we de dag daarna Puteoli bereikten.

¹⁴ Daar ontmoetten we enkele geloofsgenoten en werden we uitgenodigd een week bij hen te blijven. En zo zijn we in Rome aangekomen.

¹⁵ De christenen daar hadden over ons gehoord en kwamen ons tegemoet tot Forum Appii en Tres Tabernae. Toen Paulus hen zag, dankte hij God en vatte hij moed.

¹⁶ En in Rome aangekomen mocht Paulus zelfstandig wonen onder bewaking van een soldaat.

¹⁷ Na drie dagen riep Paulus de Joodse leiders bijeen. Toen ze allen bij hem waren, zei hij tegen hen: "Volksgenoten, hoewel ik niets heb misdaan tegen ons volk of de gebruiken van onze voorouders, ben ik als gevangene uit Jeruzalem aan de Romeinen overgeleverd.

¹⁸ Die hebben mij verhoord en waren van plan mij vrij te laten omdat er geen reden was mij ter dood te veroordelen.

¹⁹ Maar omdat de Joodse mensen bezwaar maakten, moest ik me wel op de keizer beroepen. Het is echter niet zo dat ik een aanklacht tegen mijn volk heb.

²⁰ Het is om die reden dat ik heb verzocht om u te zien en te spreken. Want het is omwille van de hoop van Israël dat ik deze ketenen draag."

²¹ Zij zeiden tegen hem: "Wij hebben geen brieven over u ontvangen uit Judea, en ook is er niemand van ons volk aangekomen die iets slechts over u rapporteerde of zei.

²² Maar wij willen graag uw opvattingen horen, want het is ons bekend dat overal kritiek wordt geleverd op die stroming.”

²³ Ze spraken een dag met hem af en kwamen met velen naar hem toe op de plaats waar hij verbleef. En van de ochtend tot de avond sprak hij met hen, getuigde hij over Gods koninkrijk en probeerde hij hen voor Jezus te winnen op basis van de Wet van Mozes en van de profetische boeken.

²⁴ Sommigen raakten overtuigd van wat hij zei, anderen geloofden hem niet.

²⁵ Ze raakten het niet met elkaar eens en bij hun vertrek deed Paulus nog één uitspraak: “De Heilige Geest had gelijk toen Hij bij monde van de profeet Jesaja over uw voorvaders zei:

²⁶ ‘Ga naar dit volk en zeg: Jullie zullen wel horen maar niet verstaan,
en wel zien maar niet begrijpen.

²⁷ Want het hart van dit volk is gevoelloos geworden,
hun oren kunnen nauwelijks horen
en hun ogen hebben ze gesloten.

Anders zouden ze met hun ogen kunnen zien
en met hun oren kunnen horen
en met hun hart verstaan
en zich bekeren
en dan zou Ik hen gezond maken.’

²⁸ Daarom moeten jullie weten dat Gods redding naar de niet-Joden is gezonden en dat zij wel zullen luisteren.”

³⁰ Paulus verbleef twee hele jaren in de woning die hij huurde. Hij verwelkomde iedereen die bij hem op bezoek kwam.

³¹ In alle vrijmoedigheid en ongehinderd verkondigde hij Gods koninkrijk en onderwees hij over de Heer Jezus Christus.

Gods Boek **Bible Translation in Dutch (Belgium)**

copyright © Operation Mobilization International

Language: Nederlands

Dialect: Belgian

Contributor: Operation Mobilization International

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution Share-Alike license 4.0.

You have permission to share and redistribute this Bible translation in any format and to make reasonable revisions and adaptations of this translation, provided that:

You include the above copyright and source information.

If you make any changes to the text, you must indicate that you did so in a way that makes it clear that the original licensor is not necessarily endorsing your changes.

If you redistribute this text, you must distribute your contributions under the same license as the original.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

Note that in addition to the rules above, revising and adapting God's Word involves a great responsibility to be true to God's Word. See Revelation 22:18-19.

2025-05-17

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 17 May 2025 from source files dated 17 May 2025

8366810d-f218-521d-9191-2a4af3f34131